

Arrest

nr. 309 119 van 28 juni 2024
in de zaak RvV X / II

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. LYS
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 30 mei 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 april 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 oktober 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 januari 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. DEKERF *loco* advocaat M. LYS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn en België te zijn binnengekomen op 23 november 2021, dient op 24 november 2021 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Nadat een vragenlijst wordt ingevuld en ondertekend, wordt het dossier van verzoeker op 13 april 2022 door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS), waar verzoeker gehoord wordt op 7 april 2023.

1.3. Op 25 april 2023 neemt de adjunct-commissaris voor vluchtelingen en staatlozen (hierna: de adjunct-commissaris) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U, A.R. (...), verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten. U hebt de Pashtun etniciteit en bent een moslim van de soennitische strekking. U bent afkomstig uit Ghar, een dorp gelegen in het Hesarak district van de provincie Nangarhar. Hier woonde u tot aan uw vertrek samen met uw vader A. (...), uw moeder Z.B. (...), uw broer F.W. (...) en uw zussen: H.B. (...), S.B. (...), R.B. (...), B. (...) en A. (...). Verder woonden ook uw paternale oom en uw paternale neef S. (...) op dit adres. U bent nooit naar school gegaan. Wel volgde u gedurende 7 à 8 jaar koranlessen in de madrassa. U hielp uw vader met de geiten. U had geen andere job. De taliban was aanwezig in uw dorp. Ze vroegen de dorpelingen, waaronder u, geregeld om opdrachten uit te voeren. Zo vroegen ze u herhaaldelijk om een bom te plaatsten, met als doelwit: de soldaten van de publieke ordehandhaving. U weigerde echter dit te doen en vluchtte telkenmale ze u hiervoor benaderden naar uw oom in Hesarak. Op een dag toen u bij uw oom in Hesarak was, werd er een militaire operatie uitgevoerd door de special forces tegen de taliban in uw dorp Ghar. De talibancommandant I. (...) en een twee of drie van zijn mannen kwamen hierbij om. De taliban gaf u, uw paternale neef en uw buurman hiervan de schuld. Jullie werden beschuldigd van verklikking aan de overheid omdat jullie geregeld in Hesarak kwamen, waar ook de ordediensten gestationeerd waren. Twee dagen na deze operatie werd u hiervan op de hoogte gebracht door uw moeder. De taliban had een dreigbrief gezonden naar jullie adres waarin stond dat u zich moest aandienen omdat u beschuldigd werd van verklikking aan de overheid. Tien à vijftien dagen later verliet u het land. In tussentijd werden uw paternale neef en de buurman gedood door de taliban. Drie maanden voor de machtsovername verliet u Afghanistan vanuit Kabul en reisde u via Pakistan, Iran, Turkije, Bulgarije, Servië, Hongarije, Oostenrijk, Zwitserland, Frankrijk naar België, waar u op 23 november 2021 aankwam. U dient hier op 24 november 2021 een verzoek om internationale bescherming in. In geval van terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban, omdat deze u verdenken van verklikking aan de overheid. Na uw vertrek werd uw vader verschillende keren lastiggevallen door de taliban in de bergen. Uw vader probeerde via de dorpsouderen te bemiddelen. Desondanks werd uw vader, rond februari 2023, toch neergeschoten door de taliban. Hierna verhuisde uw familie naar het huis van uw maternale oom in het dorp Shabak van het Hesarak district.

Ter staving van uw verzoek legt u tijdens uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen ("CGVS") de volgende originele documenten neer: een brief van uw sociaal assistent, een verslag van een psychologische consultatie de dato 6 april 2023, arbeidsovereenkomst in België. Verder legt u ook de volgende kopieën voor: de taskara van uw vader, een foto van het lichaam van uw vader nadat hij werd neergeschoten, een foto van het lijk van uw paternale neef.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u geen elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend.

Wat betreft het door u aangehaalde psychologische probleem dient te worden opgemerkt dat hiermee rekening werd gehouden tijdens het persoonlijk onderhoud (CGVS p. 3). Hierbij moet worden benadrukt dat het persoonlijk onderhoud in normale omstandigheden is verlopen en u dit zelf ook hebt bevestigd (CGVS, p. 21). Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er verder door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen te worden vastgesteld dat u de hoedanigheid van vluchteling overeenkomstig art.1, par. A, lid 2 van de Conventie van Genève niet kan worden toegekend. U heeft immers onvoldoende aannemelijk gemaakt dat er in hoofdte van uw persoon een gegronde vrees kan worden vermoed voor vervolging omwille van uw nationaliteit, etniciteit, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een welbepaalde sociale groep. Verder wordt er ook vastgesteld dat er geen sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 van de gecoördineerde Vreemdelingenwet, waardoor het CGVS u evenmin de status van subsidiaire bescherming toekent.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u het CGVS heeft trachten te misleiden omtrent uw identiteit. Er kan namelijk geen geloof worden gehecht aan uw beweerde leeftijd. Immers, de beslissing die u werd betekend door de Dienst Voogdij op 17 december 2021, stelt dat u bij het uitvoeren van uw medisch onderzoek op datum van 16 december 2021 ouder dan achttien jaar bent, vermoedelijk 26,7 jaar met een standaarddeviatie van 2,30 jaar. Dat u zich aanmeldde bij aankomst in België als niet-begeleide minderjarige en op 24 november 2021 17, 6 jaar oud zou zijn geweest, blijkt na medisch onderzoek niet aannemelijk. Daar u niet als minderjarige kan worden beschouwd, kan het Internationale Verdrag inzake de Rechten van het Kind op u niet worden toegepast. De vaststelling dat u zich onterecht als minderjarige voordeed, ondermijnt

bovendien uw algemene geloofwaardigheid. Dat u tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS op datum van 7 april 2023 verklaart geen idee te hebben van het resultaat van uw leeftijdsonderzoek, is niet aannemelijk en vergoelijkt uw intentie om de Belgische overheid te misleiden aangaande uw leeftijd en identiteit niet (CGVS, p. 6). Gelet op uw bedrieglijke verklaringen aangaande uw leeftijd zoals vastgesteld in een medisch onderzoek, maakt dat er eveneens ernstige twijfels bestaan over uw aangehaalde bezigheden en dagdagelijkse activiteiten in Afghanistan. Dat u geen eigen zelfstandige verantwoordelijkheden droeg en enkel "uw vader hielp met de geiten te laten grazen", wordt gelet op leeftijd geenszins geloofd (CGVS, p. 9).

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban omdat deze u beschuldigden van verklikking aan de overheid. Bij een operatie van de special forces in uw dorp Ghar kwamen de talibancommandant I. (...) en enkele van zijn mannen om het leven. U werd ervan verdacht de locatie van de taliban aan de overheid in Hesarak te hebben doorgespeeld. Voordien weigerde u ook in te gaan op de eis van de taliban om met hen samen te werken. Incoherenties en onwaarschijnlijkheden in uw relaas maken echter dat hier geen geloof aan kan worden gehecht. Het Commissariaat-generaal merkt op dat uw verklaringen met betrekking tot uw persoonlijke problemen met de taliban onaannemelijk en ongeloofwaardig zijn.

U stelt dat de taliban de controle had in uw regio. Hun basis lag in uw dorp bijgevolg waren zij daar altijd aanwezig (CGVS p. 11). De overheid, zo zegt u, was enkel aanwezig in het districtscentrum van Hesarak. De arbaki en de publieke ordehandhaving waren daar gestationeerd (CGVS p. 12). U verklaarde dat de taliban de jongeren van het dorp geregeld benaderden om opdrachten uit te voeren en verwoordt dit als volgt: "Ze kwamen constant jongeren meenemen of lieten hen dingen doen." U geeft aan dat ook u meermaals werd aangesproken door de taliban. U stelt dienaangaande: "Ze vroegen ook aan mij om een bom te plaatsten voor de soldaten van de publieke ordehandhaving die in het ziekenhuis verbleven. Omdat uw oom in Hesarak woonde en de ordediensten op die plek gestationeerd waren, vroeg de taliban u om een bom mee te nemen naar daar. "Ze zeiden me: je gaat naar je maternale oom als je daar naartoe gaat geven we je een bom en de rest regelen we wel." U voegt daar aan toe: "Ze zeiden als je naar Hesarak gaat moet je dit doen." (CGVS p. 13). Gevraagd naar hoe vaak de taliban u een dergelijk verzoek deed, is uw repliek: "toch zeker meer dan 6 à 7 keer" (CGVS p. 14). U oppert dat de taliban herhaaldelijk aandrong dat u een bom zou meenemen naar Hesarak. Telkens ze u dit vroegen, vluchtte u weg naar uw oom in Hesarak, waar u dan verbleef tot het weer rustig was in uw dorp (CGVS p. 13). U verwoordt dit als volgt: "als ze dat vroegen bleef ik niet en ging ik weg. Ik wou niet betrokken zijn al zouden ze me doden of straffen." "Meestal spraken ze mij aan en zeiden: "we willen je straks zien. Maar ik ging dan weg." (CGVS p. 14).

U moest 2,5 uur te voet wandelen naar het huis van uw maternale oom in Hesarak via de openbare weg en de dorpen. U bevestigt dat u onderweg daarheen de taliban soms tegenkwam. Gevraagd of de taliban u in voorkomend geval aansprak, stelt u: "ik probeerde hen te ontwijken meestal wist ik de vaste plaatsen waar ze zaten en liep ik om die plaatsen heen. Als ik ze toch tegenkwam dan zei ik dat ik met mijn moeder naar het ziekenhuis ging." (CGVS p. 15) Indien de taliban van uw dorp was en u gezocht werd, is het eigenaardig dat u nooit werd herkend of onderschept. Het was immers niet de eerste keer dat u aan uw opdracht trachtte te ontkomen door het dorp te verlaten. Gevraagd hoe de taliban reageerde op uw weigering om mee te werken stelt u: "ik werd geslagen en uitgescholden enzo." (CGVS p. 14) Indien u herhaaldelijk de wensen van de taliban in de wind sloeg kan het allerm minst overtuigen dat deze hier geen aanstoot aan namen en u voor het overige ongemoeid lieten. Dit passieve optreden strookt niet met het door u geschetste beeld van de taliban. U stelt immers: "Hun gedrag was altijd slecht. Als je niet luisterde deden ze alles met je wat ze wilden." (CGVS p. 15). Het is erg onwaarschijnlijk dat de taliban zou toelaten dat iemand openlijk en herhaaldelijk hun gezag ondermijnt. Uw verklaringen hierover betreffen dan opnieuw louter loze beweringen die u niet weet te staven.

Voorts oppert u dat niet alleen u maar alle dorpelingen werden benaderd door de taliban. U zegt: "Het was niet één moment dat ze dit vroegen. Ze vroegen het altijd aan iedereen. Sommigen werden meegenomen. Sommigen kwamen levend terug anderen verdwenen.", alsook "Heel het dorp werd gevraagd om zulke dingen te doen. Telkens als ik buiten kwam in het dorp en ik buiten was vroegen ze dat." (CGVS p. 13). Vreemd genoeg kan u niet vertellen wat de andere dorpelingen dienden te doen voor de taliban. Hiernaar gevraagd ontwijkt u de vraag. U spreekt enkel in vage, algemene termen over dorpelingen die werden meegenomen en opdrachten dienden uit te voeren zonder te preciseren wat dit dan concreet inhield. U werpt op dat de dorpelingen die werden meegenomen niets durfden te zeggen uit angst voor represailles, om uw gebrekkige kennis dienaangaande te verschonen (CGVS p. 15).

Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie (EASO Recruitment by armed groups beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_recruitment.pdf, het EUAArapport Afghanistan. Targeting of Individuals van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf en de EUAA Country Guidance van januari 2023

<https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistanjanuary-2023>) dat de taliban zelden gebruik maakt van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Rekrutering door de taliban is doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Gedwongen rekrutering zoals door u wordt beschreven, komt slechts zelden voor. Doorgaans beschikken de taliban immers over voldoende vrijwilligers. Rekening houdend met uw verklaringen dat u keer op keer weigerde met de taliban samen te werken en van hen wegliep, kan u evenmin als een betrouwbare rekrut worden beschouwd. Dat een dergelijke rekrutering zou plaatsvinden zoals u schetst kan niet geloofd worden. U beweert vervolgens dat terwijl u in Hesarak verbleef bij uw oom er een operatie door de special forces van de overheid werd uitgevoerd in uw dorp Ghar tegen de talibanleider I. (...). Laatstgenoemde en twee van zijn strijders werden hierbij neergeschoten (CGVS p. 16). U werpt op dat u hiervan beschuldigd werd door de taliban. U stelt dienaangaande: "Tijdens de operatie was ik in Hesarak en twee dagen later kwam mijn moeder en vertelde ze dat er een operatie was geweest. Ze zei tegen mijn oom stuur hem a.u.b. weg want hij wordt beschuldigd. Er waren drie mensen beschuldigd ik, mijn paternale neef en een buur van ons die afkomstig was uit Shinwari". (CGVS p. 16). Gevraagd naar de reden waarom u hiervan beschuldigd werd, is uw repliek: "ze zeiden je gaat naar Hesarak daar zijn ook arbaki's en ordediensten dichtbij het ziekenhuis dus jij hebt het verteld tegen hen." (CGVS p. 16). Verzocht om uit te leggen waarom de taliban dacht dat u deze info had doorgegeven aan de arbaki antwoordt u: "omdat ze dachten dat als ik naar Hesarak ging ik hun zou verklikt hebben." (CGVS p. 17) Deze vage en oppervlakkige verklaringen kunnen allerm minst overtuigen. Indien de taliban de controle in uw regio had en hun basis in uw dorp lag, is het wel erg onaannemelijk dat de overheid hier geen weet van had. Hoe u gerichtere informatie kon doorspelen indien u daar zelf niet aanwezig was, maakt u niet duidelijk.

U verklaart te weten dat u beschuldigd werd omdat de taliban een dreigbrief bij u thuis bezorgde waarin stond: "A. (...) moet naar ons komen want hij werd beschuldigd van verklikking." Uw moeder bracht u hiervan op de hoogte toen ze u twee dagen na de gevechtsoperatie opzocht bij uw oom. Nadat u kennisnam van deze brief bleef u nog 10 à 15 dagen bij uw oom in Hesarak. Gedurende de periode dat u bij uw oom verbleef vernam u niets meer van de taliban (CGVS p. 17). Dit passieve optreden van de taliban is wel erg onaannemelijk gezien ze u als overheidsspion zagen en ze uw familie bovendien wisten wonen. Dat de taliban u, gedurende al die tijd, ongemoeid liet, is gezien de ernst van de aantijgingen aan uw adres volkomen uitgesloten. Door zo lang te wachten kon u gemakkelijk ontkomen. Dat de taliban op een dermate amateuristische wijze te werk zou gaan, kan op weinig bijval rekenen. U beweert dat de taliban niet tot bij u kon komen omdat u in Hesarak was en de overheid daar was. U zegt: "ze konden niet naar daar komen." (CGVS p. 17) Dit strookt niet met uw eerder verklaringen dat de taliban de controle in uw regio had. U verklaarde immers: "er waren heel veel taliban in mijn dorp, ook in Hesarak en in de omliggende dorpen, overal." (CGVS p. 11)

Verzocht om te verduidelijken waarom uw neef en uw buur eveneens beschuldigd werden van verraad door de taliban, antwoordt u: "mijn paternale neef ging soms ook naar Hesarak met mij en de buurjongen. De buurjongen en mijn paternale neef werden ook later gedood. Mijn paternale neef werd gedood toen ze hoorden dat ik uit het land was gevlucht." (CGVS p. 16) U zegt dat de buurman was beschuldigd omdat zijn zus in Hesarak woonde en hij ging daar ook naartoe (CGVS p. 17). U maakt echter niet duidelijk hoe uw neef en buurman op de hoogte werden gesteld van de beschuldigingen aan hun adres. Hiernaar gevraagd antwoordt u meermaals naast de kwestie. U geeft aan dat de buurman geen dreigbrief ontving maar onmiddellijk gedood werd. U verwoordt dit als volgt: "ze zijn de derde dag hem gewoon komen doden en hebben gezegd jij hebt dat gedaan omdat je naar huis in Hesarak ging. Ze hebben ons beschuldigd omdat we niet deden wat ze wilden." (CGVS p. 17) Bijgevolg maakt u niet duidelijk hoe uw neef en buurman wisten dat zij beschuldigd werden door de taliban.

Even later in het persoonlijk onderhoud stelt u dat uw paternale neef S. en de buurman gedurende de periode dat u bij uw oom verbleef, gedood werden door de taliban. Dit is niet coherent aan wat u eerder verklaarde, met name dat uw neef na uw vertrek naar het buitenland werd gedood. U tracht uw tegengestelde verklaringen nog te corrigeren door te beweren dat u niet goed weet wanneer uw neef gedood werd, zijnde tijdens uw verblijf bij uw oom of na uw vertrek. Uw onduidelijke verklaringen zijn niet geloofwaardig te noemen. Er kan immers verwacht worden dat u aangaande de essentie van uw verzoek, waaronder ook de moord op uw neef wordt begrepen, beter op de hoogte zou zijn. U beweert overigens tot twee maanden voor uw persoonlijk onderhoud op het CGVS de dato 7 april 2023 nog contact te hebben gehad met uw familie. Bijgevolg verkeerde u in de mogelijkheid meer informatie in te winnen over de problemen van u en uw familie. Dat u hieraan verzaakte, wijst op desinteresse en kan niet in overeenstemming worden gebracht met iemand als u die beweert internationale bescherming te behoeven.

U zegt nog: "ze waren in het dorp en hadden hen daar te pakken gekregen." (CGVS p. 17). Vreemd genoeg verklaart u dat u via uw oom vernam dat het goed ging met uw gezin, wat evenmin coherent te noemen is

aan voorgaande. Gevraagd of de taliban gedurende de periode dat u bij uw oom verbleef nog bij uw gezin in Ghar langskwam is uw repliek: “nee ze kwamen niet naar ons huis.” (CGVS p. 18).

Voorts bent u zeer vaag in uw beschrijving over de dood van uw paternale neef, waardoor u niet overtuigt van de omstandigheden van diens overlijden. U zegt hierover enkel: “ik hoorde dat hij werd neergeschoten maar wanneer en in welke omstandigheden weet ik niet. Op de foto lijkt het dat hij daar geraakt is, zie de littekens op zijn neus.” Verzocht om te preciseren wanneer dit gebeurde is uw repliek: “ze zeiden niet tegen mij wanneer hij exact werd gedood.” (CGVS p. 20). De beschrijving die u geeft is allerm minst doorleefd en gedetailleerd te noemen. Dit alles doet geen geloof hechten aan de omstandigheden van diens overlijden, nochtans een essentieel element in uw relaas.

Bij uw uiteenzetting van de gebeurtenissen die de directe aanleiding vormden voor uw vertrek uit Afghanistan, rijzen volgende bedenkingen te maken. Tien à vijftien dagen na de gevechtsoperatie besloot u het land te verlaten. Als reden waarom u precies dan vertrok geeft u op: “mijn moeder besliste samen met oom om mij weg te sturen want na zo’n beschuldiging worden er gruwelijke dingen gedaan met mensen.” (CGVS p. 18) Het is merkwaardig dat u enerzijds beweert veilig te zijn in Hesarak. U stelde immers dat de taliban er niet kon komen omdat de overheid er gestationeerd was (CGVS p. 17). Maar anderzijds beweert u dat u deze plek diende te verlaten voor uw veiligheid. Indien de taliban niet in Hesarak kon komen is het niet duidelijk waarom u daar, in voorkomend geval, diende te vertrekken.

Na uw vertrek werd uw vader verschillende keren geslagen door de taliban in de bergen, zo beweert u althans. Uw vader probeerde te bemiddelen met de taliban via de dorpsouderen maar werd later alsnog neergeschoten door de taliban (CGVS p. 18). U stelt in dit verband: “mijn vader had de dorpsoudsten gevraagd om tussen te komen en ze zijn samen naar hen gegaan. Mijn vader zei: ik heb geen banden meer met A. (...) hij is er niet meer en ging weg uit het land. Als jullie hem te pakken krijgen mogen jullie doen wat jullie willen met hem. Ondanks dat hebben ze hem toch neergeschoten.” (CGVS p. 19).

U beweert dat uw vader 2,5 maanden voor het persoonlijk onderhoud werd neergeschoten door de taliban maar bent niet alleen bitter weinig op de hoogte van de omstandigheden van deze gebeurtenis, maar legt hierover ook tegenstrijdige verklaringen af waardoor er geen geloof aan dit incident kan worden gehecht. U werpt op dat u niet weet wat er gebeurde met uw vader (CGVS p. 19). Gevraagd of u hierover informatie trachtte in te winnen bij uw moeder is uw wederwoord: “nee want ze zegt geen details. Ze weet van mijn toestand, van mijn psychologische problemen. Ze denkt dat het erger zal worden als ze meer zou vertellen.” (CGVS p. 19-20) Dat uw moeder deze essentiële informatie doelbewust zou achterhouden om u te sparen, kan allerm minst overtuigen. Temeer gezien het dit incident rechtstreeks verband houdt met de door u aangehaalde vervolgingsfeiten. Eigenaardig genoeg kan u zelfs niet met zekerheid zeggen of uw vader op heden nog in leven is. U zegt: “Hij is 2,5 maanden geleden neergeschoten maar mijn moeder heeft niet duidelijk gezegd of hij dood is of nog leeft. Maar als ik via mijn maternale neef hoor van vandaag zegt hij dat vader bij hen is.” U voegt hieraan toe: “misschien weet mijn familie waar hij is en zeggen ze het niet tegen mij. Want nu is de taliban overal aan de macht. Ze kunnen in het gevang gaan.” (CGVS p. 19) Voordien in het persoonlijk onderhoud beweerde u nochtans tot tweemaal toe dat uw vader overleden is. Zo zegt u eerst dat uw vader door de taliban werd doodgeschoten om vervolgens te herhalen dat uw vader gedood is en u sindsdien geen contact meer met uw familie heeft (CGVS, p. 7). Uw onduidelijke en incoherente verklaringen over uw vader weten allerm minst te overtuigen. Indien u werkelijk niet goed weet hoe het met uw vader gaat en of hij al dan niet werd doodgeschoten door de taliban omwille van u, kan van u verwacht worden dat u inmiddels beter op de hoogte zou zijn en u minstens meer moeite zou hebben ondernomen om hier informatie over in te winnen. Uw gebrekkige kennis over het verloop alsook de afloop van dit incident, is werkelijk frappant. Uw vader werd neergeschoten en u weet niet of hij nog in leven is. Dit kan geenszins overtuigen. Deze klaarblijkelijke desinteresse in de situatie van uw vader ondergraaft op manifeste wijze de geloofwaardigheid van uw relaas.

Ook beweert u dat de taliban nooit meer naar uw huis kwamen. U verklaart dienaangaande: “nee naar ons huis niet. Maar ze benaderden mijn vader buiten en sloegen hem. Ze hebben wel altijd gezegd vraag uw zoon om te komen” (CGVS p. 20). Indien u daadwerkelijk een doelwit van de taliban vormde en deze nog steeds op zoek waren naar u, is het ongeloofwaardig dat ze u daar nooit op zochten.

Twee dagen nadat uw vader werd neergeschoten door de taliban verhuisde uw gezin naar Hesarak. Ze werden daar niet meer benaderd door de taliban (CGVS p. 20). Dat de taliban uw gezin voor het overige ongemoeid liet klemt opnieuw met uw vrees.

Ook de originele documenten die u neerlegt, met name: een brief van uw sociaal assistent, een verslag van een psychologische consultatie, een arbeidsovereenkomst in België en kopieën van de taskara van uw vader, een foto van het lichaam van uw vader, een foto van het lijk van uw paternale neef, kunnen bovenstaande beslissing niet in positieve zin wijzigen.

Met betrekking tot het psychologisch verslag dat u neerlegt dient het volgende te worden opgemerkt: hoewel begrip kan worden opgebracht voor uw mogelijke mentale moeilijkheden, voegt het attest geen verdere elementen toe aan uw asielrelaas. Dergelijk medisch-psychologische verslagen vormen geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin een persoon psychologische moeilijkheden opliep of ontwikkelde. Een arts, in dit geval een psycholoog, kan immers nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarbij deze letsels werden opgelopen. Er kan op geen enkele wijze een verband worden gezien tussen uw ingeroepen vrees voor vervolging en uw geschetste psychologische problematiek. De attesten die u neerlegt kunnen immers de waarachtigheid van de feiten geenszins aantonen. U verklaart dat uw psychische moeilijkheden het gevolg zijn van de beschuldigingen van de taliban aan uw adres (CGVS, p. 16). Gelet op uw uiterst ongeloofwaardige verklaringen dienaangaande, kan er evenmin geloof gehecht worden aan uw verklaring dat uw mentale moeilijk direct verbonden zijn aan uw ingeroepen asielmotieven. De door u neergelegde foto van uw vader weet evenmin te overtuigen. Deze foto waarop een man van wie u beweert dat het uw vader is met een verwonding staat afgebeeld, vormt geen bewijs van uw ingeroepen vrees. Aan dergelijke privé-foto's kan geen enkele bewijswaarde worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld. Dezelfde redenering geldt voor de foto die u van uw neef neerlegt. Daarnaast kan worden toegevoegd dat uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier (zie info toegevoegd aan blauwe map) blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw beweringen te herstellen.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er

voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode

tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootchalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Afghanistan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Hoewel u aangeeft te kampen met psychische moeilijkheden en hiervan ook een attest neerlegt, kunnen deze problemen evenmin beschouwd worden als dat u bij terugkeer naar Afghanistan een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Uit de door u neergelegde stukken blijkt niet dat u zich in een dermate psychische gesteldheid bevindt waardoor u in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak *M.S.S.* en in de zaak *Sufi en Elmi* (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. / België en Griekenland*, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in ‘extreme need’) en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts

preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsvername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsvername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsvername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban

die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of

gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt u zelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker een schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 57/1, §§3 en 4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van het Verdrag tegen foltering en andere wrede, onmenselijke of ontorende behandeling of bestraffing, aangenomen te New York op 10 december 1984, bekrachtigd bij wet van 9 juni 1999 (hierna: Anti-Folterverdrag), van de artikelen 6 en 7 van het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten, opgemaakt te New York op 19 december 1966, goedgekeurd bij wet van 15 mei 1981 (hierna: het BuPo-Verdrag) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker licht zijn enig middel toe als volgt:

“1. VOORTDUREND GEBREK AAN GEDETAILLEERDE EN BETROUWBARE OBJECTIEVE LANDENINFORMATIE OVER DE HUIDIGE SITUATIE

Verzoeker heeft kennis genomen van de recente rechtspraak van uw Raad, met name de arresten met nummers 278.653 en 278.654 van 12 oktober 2022 en 278.699, 278.700 en 278.701 van 13 oktober 2022, gewezen in kamers samengesteld uit drie rechters. Op basis van die arresten werd beslist om in het huidige verzoekschrift geen landeninformatie in extenso te citeren, maar te verwijzen naar de relevante passages in voetnoten.

Verzoeker wijst er uw Raad evenwel op dat er in de bestreden beslissing onvoldoende rekening werd gehouden met alle relevante feiten en landeninformatie en dat verwerende partij onvoldoende actief heeft bijgedragen aan het verzamelen van complete, relevante, actuele en accurate informatie in verband met de huidige situatie in Afghanistan op het tijdstip waarop de bestreden beslissing werd genomen. Verwerende partij houdt bovendien onvoldoende rekening met het feit dat er een acuut gebrek is aan dergelijke informatie.

De recentste UNHCR Guidance Note aangaande internationale beschermingsnoden van Afghanen van februari 2023 bevestigt in grote lijnen zijn eerdere Guidance Note van februari 2022.¹ In beide richtlijnen wijst UNHCR op het gebrek aan volledige en verifieerbare informatie, waardoor het nog steeds niet mogelijk is om alomvattende richtlijnen te geven over de nood aan internationale bescherming van Afghanen (Note 2023,

§§20-24). UNHCR roept nationale asielinstanties dan ook op terughoudend te zijn daaraan negatieve conclusies aan te verbinden aangaande het bestaan van een gegronde

1 UNHCR, Guidance Note on the International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan (Update I), februari 2023, <https://www.refworld.org/docid/63e0cb714.html>; Guidance Note on the International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan, februari 2022, <https://www.refworld.org/docid/61d851cd4.html>.

vervolgingsvrees bij gevluchte Afghanen: terwijl het in bepaalde gevallen mogelijk is om een nood aan internationale bescherming in de zin van het Vluchtelingenverdrag vast te stellen, betekent het ontbreken van bewijs van het risico op vervolging of ernstige schade niet dat er ook effectief geen nood zou zijn aan internationale bescherming:

“UNHCR considers that these circumstances render it particularly difficult to evaluate a future risk of persecution based on the currently available information on the human rights situation in Afghanistan, and in particular to conclude with the requisite level of confidence that an Afghan asylum applicant would not face a real risk of persecution upon return to the country of origin.” (§25)

UNHCR wijst erop dat veel schendingen namelijk ondergerapporteerd en ongedocumenteerd blijven (§§22-24), en kenmerkt het de facto regeringsbeleid onder de Taliban als arbitrair en een minachting voor de rechtstaat, recent versterkt door de veralgemeende invoering van de sharia in november 2022 (§20). Mede op basis van die vaststellingen riep het in februari 2022 op om beslissingen inzake asioldossiers op te schorten tot de situatie in Afghanistan gestabiliseerd is en er betrouwbare informatie over de veiligheids- en mensenrechtensituatie beschikbaar is om een volledige beoordeling te kunnen maken van de nood aan internationale bescherming (Note 2022, §12). In zijn nota van 2023 roept UNHCR eveneens op tot terughoudendheid in de afhandeling van asielaanvragen tot de situatie duurzaam verbeterd is:

“UNHCR encourages States to provide a legal basis of stay to Afghans, such as forms of temporary protection or other stay arrangements, with appropriate safeguards, until such time as it can be determined, on the basis of an objective assessment, that the human rights and security situation in Afghanistan has durably improved and, in the absence of international protection needs, voluntary return is reasonable and can be carried out in safety and dignity.” (§29)

Verwerende partij volgt de adviezen van UNHCR tot terughoudendheid wegens het ontbreken van voldoende en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan echter niet en meent integendeel dat er wel voldoende informatie beschikbaar. Verwerende partij miskent daardoor de bijzonder gezaghebbende waarde die aan UNHCR adviezen gehecht dient te worden, in het bijzonder m.b.t. de toepassing van de vluchtelingendefinitie uit het Geneefse Vluchtelingenverdrag van 1951 (cf. artikel 35, lid 1 Vluchtelingenverdrag), zonder verder afdoende te motiveren waarom ze ervan afwijkt.

Waar verwerende partij zich baseert op de EUAA-update van januari 2023 – waar bovendien kanttekeningen bij gemaakt kunnen worden (zie verder) –, is het belangrijk in overweging te nemen dat het EUAA er daarin op wijst dat de situatie sinds de Taliban de macht overnam nog steeds in volle ontwikkeling is en de omvang en impact van de veranderingen in Afghanistan nog steeds niet voldoende duidelijk is:

“The lack of clarity regarding the prevailing legal order and lack of predictability in its application were reported as some of the most prominent factors of life in Afghanistan after the takeover”.²

2 EUAA, Country guidance: Afghanistan January 2023, januari 2023, <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>, p. 10

Het is in die gevallen dan ook onmogelijk of minstens bijzonder moeilijk om een volledige en zekere beoordeling te maken.

In datzelfde verband moet er ook gewezen worden op de uitvoerige analyse van 16 juni 2022 door NANSEN, de ‘implementing partner’ van UNHCR in België, over het gebruik van beleidsrichtlijnen van UNHCR en EUAA door verwerende partij bij het nemen van beslissingen in Afghaanse dossiers – het rapport werd geschreven door Femke VOGELAAR die haar doctoraatsproefschrift heeft gewijd aan de analyse van COI-kwaliteitsnormen.³

3 Zie F. Vogelaar, Country of Origin Information: The Essential Foundation for Fair and Credible Guidance for Decision-making on International Protection Needs, 2020, 280 p., <https://research.vu.nl/en/publications/country-of-origin-information-the-essential-foundation-for-fair-a>.

4 NANSEN, NANSEN NOTE 2 - 22 Het gebruik van beleidsrichtlijnen van UNHCR en het Europees Asielagentschap in Afghaanse dossiers, 16 juni 2022, p. 17-24, <https://nansen-refugee.be/wp-content/uploads/2022/06/220616-NANSEN-Notes-UNHCR-en-EUAA-beleidsrichtlijnen-Finale-versie.pdf>.

5 Zie EHRM (Grote Kamer) 23 augustus 2016, nr. 59166/12, J.K. e.a. t. Zweden, paras. 87-90 en 98. NANSEN komt in dit rapport tot de conclusie dat een analyse van de meest recente richtlijnen van UNHCR en EUAA over Afghanistan laat zien dat er meer gewicht moet worden toegekend aan de UNHCR-richtlijnen nu de richtlijnen van EUAA op beperkte, onvolledige en inmiddels verouderde informatie zijn gebaseerd. Vooral het feit dat de meest recente EUAA Country Guidance dateert van 22 april 2022, maar slechts landeninformatie bevat die betrekking heeft op gebeurtenissen die vóór 8 december 2021 hebben plaatsgevonden, i.e. slechts een aantal maanden na de machtsovername door de Taliban, doet NANSEN besluiten dat er moeilijk sprake kan zijn van relevante en geactualiseerde informatie. Er wordt dan ook geconcludeerd dat het advies van UNHCR, om alle beslissingen in Afghaanse dossiers op te schorten, in feite zwaarder zou moeten wegen dan de richtlijnen van EUAA uit zijn Country Guidance van april 2022, dat er

voorzichtig(er) omgesprongen moet worden met de beschikbare informatie en dat de richtlijnen van EUAA niet zomaar blindelings gevolgd kunnen worden vanwege de gebrekkige, verouderde en weinig neutrale informatie waarop deze gebaseerd zijn.⁴

Vooraf het gebrek aan primaire bronnen, het louter verwijzen naar secundaire bronnen en het hanteren van zeer dubieuze, weinig betrouwbare of nog anonieme citaten/bronnen doet besluiten dat niet voldaan wordt aan de vereiste kwaliteitsstandaarden in het asielrecht voor het gebruik van landeninformatie,⁵ noch aan de op verwerende partij rustende motiveringsplicht. Hieruit volgt dat de bestreden beslissing eveneens artikel 48/6, §5 Vreemdelingenwet schendt, omdat er onvoldoende rekening werd gehouden met alle relevante feiten in verband met de huidige situatie in Afghanistan.

In tegenstelling tot de verplichting om een voldoende evenwichtig, betrouwbaar, neutraal, volledig, actueel, transparant, relevant en accuraat beeld te scheppen van de huidige situatie in Afghanistan, door zich op informatie te beroepen die (cumulatief) aan deze kwaliteitseisen voldoet, laat verwerende partij zich uitsluitend leiden door de richtlijnen van EUAA bij de beoordeling van de huidige situatie en de nood aan bescherming, terwijl deze in alle opzichten gebaseerd zijn op beperkte informatie die amper aan deze standaarden voldoet.

Alles bij elkaar genomen, valt enkel vast te stellen dat er een voortdurend en ernstig gebrek is aan actuele, accurate, duidelijke, complete, evenwichtige, betrouwbare en zorgvuldig verkregen informatie waardoor onmogelijk een volledige, objectieve, zorgvuldige en grondige inschatting gemaakt kan worden van de huidige situatie in Afghanistan, in het bijzonder m.b.t. bepaalde situaties en specifieke thema's (zie lager). Daardoor kan in die situaties nog steeds niet duidelijk of er met zekerheid vastgesteld worden dat er geen nood is aan internationale bescherming.

Het is precies onder dergelijke omstandigheden, waarbij onafhankelijk onderzoek niet het noodzakelijke bewijs oplevert, dat in het vluchtelingenrecht het voordeel van de twijfel toegepast dient te worden, volgens de UNHCR richtlijnen (UNHCR, Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status, 2019, §196).

2. DE BEOORDELING VAN HET ASIELRELAAS EN DE VERVOLGINSVREES DOOR VERWERENDE PARTIJ

Verwerende partij stelt dat verzoeker er op basis van zijn voorgelegde stukken en afgelegde verklaringen niet in geslaagd is om een persoonlijke vervolgingsvrees of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk te maken. In de bestreden beslissing trekt verwerende partij de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen in twijfel en gaat bijgevolg niet over tot een ten gronde beoordeling van zijn individuele vluchtrelaas. Verzoeker meent dat de beslissing niet berust op een correcte toepassing van de wettelijke bepalingen en verzet er zich tegen om meerdere redenen die hij hier verder wenst uiteen te zetten.

Verwerende partij heeft haar beoordelingsbevoegdheid aangaande verzoekers verklaringen op een al te subjectieve wijze uitgeoefend en de elementen waarover onduidelijkheid bestond eenzijdig een negatieve interpretatie gegeven. Tezelfdertijd miskent ze dat verzoeker wel degelijk aan zijn bewijslast voldaan heeft en heeft ze nagelaten de objectieve elementen die in het administratieve dossier aanwezig waren voldoende gewicht te geven waardoor ze haar deel van de gedeelde bewijslast niet op afdoende wijze heeft ingelost. Daarmee heeft ze ook haar discretionaire appreciatiemarge overschreden en haar onderzoeks- en motiveringsplicht geschonden.

Door in de bestreden beslissing louter te vermelden dat met de psychologische problemen van verzoeker rekening gehouden werd, voldoet verwerende partij niet op afdoende wijze aan de op haar rustende materiële en formele bewijslast. Er valt immers niet op te maken hoe en in welke mate dan wel rekening gehouden zou zijn met deze specifieke kwetsbaarheid, terwijl verzoeker wel degelijk aan de op hem rustende bewijslast voldaan heeft door verwerende partij herhaaldelijk op zijn psychologische problemen te wijzen, zowel in zijn verklaringen als aan de hand van neergelegde stukken. Nochtans zijn de regelgeving en de interpretatieve instrumenten voldoende duidelijk over hoe dit precies in rekening gebracht moet worden.

Artikel 48/6 §5 van de Vreemdelingenwet bepaalt: "De met het onderzoek belaste instanties beoordelen het verzoek op individuele, objectieve en onpartijdige wijze en houden rekening met de volgende elementen : [...] c) de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoeker,"

Artikel 15, lid 3 van de herschikte Procedurerichtlijn 2013/32/EU bepaalt: "De lidstaten nemen de nodige maatregelen om ervoor te zorgen dat een persoonlijk onderhoud plaatsvindt in zodanige omstandigheden dat een verzoeker de gronden voor zijn verzoek uitvoerig uiteen kan zetten. Met het oog hierop dienen de lidstaten: a) erop toe te zien dat de persoon die het persoonlijke onderhoud afneemt bekwaam is om rekening te houden met de persoonlijke en algemene omstandigheden die een rol spelen bij het verzoek, met inbegrip van de culturele achtergrond, gender, seksuele gerichtheid, genderidentiteit of kwetsbaarheid van de verzoeker;"

Verwerende partij dient, met andere woorden "de specifieke omstandigheden die de asielzoeker betreffen, en meer bepaald het feit dat hij behoort tot een kwetsbare groep, in overweging" te nemen, zoals dat ook voor de DVZ bepaald is in artikel 11 van het KB van 11 juli 2003 houdende vaststelling van bepaalde elementen van de procedure die dienen gevolgd te worden door de dienst van de Dienst Vreemdelingenzaken die belast is met het onderzoek van de asielaanvragen.

Het is dan ook flagrant in strijd met deze wettelijke bepalingen dat net het neergelegde stuk dat de psychologische toestand van verzoeker op de meest gedetailleerde wijze uiteenzet en overtuigend

onderbouwt, namelijk het attest van klinisch psycholoog Magali Gilleron van 15 september 2022 (stuk 3), niet in de bestreden beslissing opgenomen of besproken wordt, terwijl verzoeker het wel degelijk neergelegd heeft bij het gehoor voor verwerende partij (CGVS gehoorverslag, p. 11 – verkeerdelijk gedateerd op '15/09/21'). (Dat het hier niet om een materiële vergissing in de bestreden beslissing gaat waarbij louter een verkeerde datum vermeld zou zijn, namelijk 6 april 2023, blijkt uit het feit dat een ander neergelegd stuk, het attest van de sociaal assistent van Fedasil (stuk 4), exact die datum draagt.)

Door niet op dit doorslaggevende stuk in te gaan schendt de bestreden beslissing, naast bovenstaande wettelijke bepalingen, ook zowel de materiële als de formele motiveringsplicht.

Wat betreft psychologische attesten afgeleverd door professionele psychologen, stelt EASO/EUAA in de Practical Guide: Evidence Assessment namelijk:6

6 EASO, Practical Guide: Evidence Assessment, maart 2015, p. 8

"Reports by professionally qualified clinicians arranged by Member States or the applicant or his/her representative, which support a claim that the applicant has been tortured or subjected to serious harm, should be given appropriate weight in the decision (Article 18 APD recast). It is not the role of the case officer to make clinical judgements of their own about medical evidence or on medical matters in general.

As well as providing an assessment of issues such as evidence of torture, medical reports may also provide essential information regarding the applicant's ability to provide a lucid and detailed account of what has happened to him/her. For example, a report confirming that an applicant is suffering from trauma and as a result has problems recalling events in a lucid manner may help the case officer to decide how to interpret his/her evidence and what weight to place on apparent deficiencies in detail or coherence."

Bovendien heeft verzoeker tijdens het gehoor herhaaldelijk in zijn verklaringen aangehaald ernstige psychologische problemen te hebben – tot viermaal toe in het begin van het gehoor (CGVS onderhoudsnotities p. 3-5) en nog tweemaal aan het eind (p. 20-21), zonder dat verwerende partij daar enigszins rekening mee gehouden blijkt te hebben in de loop van het gehoor of in de bestreden beslissing.

De psychologische kwetsbaarheid van verzoeker die aangetoond wordt door het neergelegde attest diende bijgevolg als doorslaggevend element betrokken te worden in beoordeling van zowel de geloofwaardigheid als de gegrondheid van zijn asielrelaas en gekoesterde vervolgingsvrees – zoals ook door zijn raadsman aan het eind van het gehoor werd aangegeven (p. 21).

2.1. Geloofwaardigheid

Verzoeker wijst op grondige tekortkomingen in het geloofwaardigheidsonderzoek en de invulling van de gedeelde bewijslast van verwerende partij, waardoor de bestreden beslissing niet afdoende onderbouwd is om de doorslaggevende conclusie te kunnen motiveren dat zijn asielrelaas in het geheel ongeloofwaardig zou zijn waardoor het niet meer ten gronde beoordeeld kan worden. Meer in detail wenst verzoeker daarover het volgende te stellen:

Eerst en vooral, zijn een aantal elementen uit het relaas van verzoeker onbetwist en kunnen ze tegelijkertijd volstaan om de beoordeling van de gegrondheid van de vrees erop te baseren. Door een dergelijke beoordeling o.b.v. onbetwiste elementen in de bestreden beslissing niet te maken, handelt verwerende partij in strijd met het principe van de beoordelingsplicht cf. artikel 48/6 §1 Vreemdelingenwet, zoals die ook door uw Raad begrepen wordt:

"Twijfels over bepaalde aspecten van een verzoek om internationale bescherming ontslaat de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende elementen waarover geen twijfel bestaat, te toetsten. Het moet dan evenwel gaan om elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen." (RvV, arrest nr. 282719, 5 januari 2023, p. 18)

In casu zijn dergelijke onbetwiste elementen aanwezig. Verwerende partij erkent namelijk nadrukkelijk verzoekers kwetsbare psychologische gesteldheid. Die is namelijk onbetwistbaar, zoals blijkt uit het neergelegde attest van de klinisch psycholoog (stuk 3).

De bewijskracht van dit attest ligt niet in de eerste plaats in het al dan niet aantonen van een gegronde beschermingsnood, zoals verwerende partij in de bestreden beslissing lijkt te suggereren, maar vooral in het aangeven van relevante subjectieve geloofwaardigheidscriteria. Wat dat betreft is het evenmin doorslaggevend, in tegenstelling tot wat verwerende partij in de bestreden beslissing stelt, of in dergelijk attest een diagnose gesteld wordt, maar wel dat de symptomen van verzoekers mentale gesteldheid erin vermeld worden en de impact ervan op het afleggen van uitgebreide, gedetailleerde en consistente verklaringen. Het attest maakt namelijk volgende observaties aangaande verzoekers gesteldheid

« Il semble extrêmement soumis et apathique »

« Il semble n'avoir aucune capacité de projection, il reste au contraire bloqué sur le présent et la terreur permanente du danger imminent d'entendre à chaque instant sonner son téléphone pour apprendre que son père a été tué par les talibans. »

« Ce régime de terreur est particulièrement efficace sur lui : tous les symptômes d'un stress post-traumatique sont présent ainsi que les conséquences d'une séparation avec une figure d'attachement : état dépressif, grande tristesse, stress intense, idées obsédantes, peur permanents, troubles obsessionnels compulsifs, perte d'entrain, isolement, sentiment de culpabilité, d'impuissance, impression d'absence à lui-même ; difficulté cognitives (mémoire, concentration)... »

« Les symptômes d'Akram sont très prononcés, et seuls sa foi en dieu et en sa volonté de trouver de meilleures conditions de vie par l'exil l'ont retenu de passer à l'acte suicidaire. Il est déjà en état de mort sociale et cognitive. »

In aanvulling op de hoger aangehaalde wettelijke verplichting om rekening te houden met de psychologische gesteldheid van verzoeker (art. 48/6 §5 Vreemdelingenwet en art. 15, lid 3 Procedurerichtlijn), wordt in de Practical Guide: Personal Interview EASO/EUAA verduidelijkt hoe het CGVS dit precies in rekening moet brengen in zijn beoordeling :7

7 EASO, Practical Guide: Personal interview, december 2014, p. 3

"Persons with mental disorders

The case officer should consider whether the applicant has the necessary mental capacity to participate in an interview."

Verwerende partij is ontegensprekelijk tekortgekomen in haar wettelijke verplichtingen door noch in de bestreden beslissing noch tijdens het persoonlijke onderhoud na te gaan of verzoeker wel in staat was om dergelijk gehoor te ondergaan, ondanks de herhaalde aanwijzingen in verzoekers verklaringen en het voorgelegde attest, en schendt daarmee eveneens de op haar rustende onderzoeks- en motiveringsplicht.

De onbetwiste of minstens onbetwistbare psychologische toestand biedt eveneens een afdoende verklaring voor tegenstrijdigheden, vaagheden en onduidelijkheden in zijn verklaringen. Verwerende partij verzaakt eraan om aan dit onbetwistbare element het vereiste gewicht te verlenen bij de beoordeling van zijn geloofwaardigheid en schendt ook daarmee de op haar rustende gedeelde bewijslast, onderzoeksplicht en motiveringsplicht. Het is in die zin bijvoorbeeld tekenend, en bijgevolg eerder indicatief voor zijn kwetsbare psychologische toestand, dat hij precies over die aspecten van zijn relaas die zijn vrees en bijkomende stress opwekken vage of tegenstrijdige verklaringen lijkt af te leggen, zoals de dood van zijn vader en van zijn neef.

Wat o.m. die specifieke aspecten van verzoekers relaas betreft, werpt verwerende partij op dat daarover in hoofde van verzoeker een bepaalde kennis "verwacht mag worden". Het betreft hier evenwel een volledig ongefundeerde verwachting. Dergelijke 'blote' opwerping voldoet immers niet aan de minimumvereisten van een afdoende materiele motivering voor administratieve beslissingen. Het getuigt louter van een subjectief verwachtingspatroon in hoofde van verwerende partij, zonder enig wetenschappelijke basis of zelfs minimale verduidelijking van wat dan precies wél verwacht zou worden. Verwerende partij voegt er ook op onwettige wijze voorwaarden mee toe aan de wettelijke bepalingen aangaande de vaststelling van de algehele geloofwaardigheid en de bewijslast die op verzoeker rust cf. artikel 48/6 §§1 en 4 van de Vreemdelingenwet en in de richtlijnen daaromtrent van UNHCR.

Ten overvloede wenst verzoeker evenwel op nog een aantal bijkomende tekorten in het geloofwaardigheidsonderzoek en de gedeelde bewijslast van verwerende partij te wijzen. Zo kunnen ook de argumenten van verwerende partij aangaande de verklaringen van verzoeker over de precieze beweegredenen van de Taliban om hem en zijn neef en buurman te beschuldigen, om passief te blijven in de opvolging van hun dreigementen aan zijn vader, en om al dan niet andere dorpelingen te dwingen met hen samen te werken niet doorslaggevend zijn bij de beoordeling van verzoekers geloofwaardigheid. Het betreft namelijk de inschatting van de veronderstelde intentie en gedrag van derde personen. Niet enkel zijn dergelijke mentale processen bij een derde persoon die afwezig is per definitie ontoegankelijk; ze zijn daardoor ook irrelevant voor de beoordeling van verzoekers geloofwaardigheid.

De opsomming van al deze algemene en concrete elementen die doorslaggevend zijn voor een correcte geloofwaardigheidsevaluatie illustreert de erg speculatieve manier waarop de verwerende partij de vraag-en-antwoorddynamiek van het onderhoud benadert en de eenzijdig en negatieve interpretatie die ze daarbij geeft aan wat oorzaken van blijvende onduidelijkheden zouden kunnen zijn. Verwerende partij maakt een exegetische analyse van vragen en antwoorden die louter gebaseerd is op de letterlijke inhoud van de getranscribeerde formele taal. Geen enkel aandacht of gewicht wordt daarbij gehecht aan bepallende aspecten zoals vertaling, aanwezigheid van een tolk, minderjarigheid, het verloop van de tijd, talloze culturele aspecten (schaamte, gezagrelaties, eergevoelens, enz.), psychologische geestesgesteldheid, etc. die één voor één en cumulatief een doorslaggevende impact kunnen hebben op het geheugen zowel als de weergave van beleefde feiten en daarbij mogelijks ontstane misverstanden zouden kunnen verklaren. De analyse die verwerende partij maakt van verzoekers verklaringen houdt hier geen rekening mee en staat haaks op een beschermingsgerichte interpretatie die de wettelijke toepassing van de vluchtelingendefinitie vereist en op de daaruit voortvloeiende invulling van de bewijslast en motiveringsplicht die daardoor op asiellanties rust.

Deze elementen tonen aan dat de motivering in de bestreden beslissing op subjectieve overwegingen gebaseerd is en verwerende partij een selectieve en eenzijdige lezing van haar eigen administratief dossier geeft en, anderzijds, een aantal cruciale en objectievere aspecten niet in overweging. Verwerende partij had verzoeker minstens het voordeel van de twijfel toe moeten staan, om vervolgens zijn aangehaalde vervolgingsvrees ten gronde te evalueren. Aangezien het hier de feitelijke beweringen van verzoeker betreft, moet toepassing gemaakt worden van de UNHCR richtlijnen inzake bewijslast:

(§12) "The term "benefit of the doubt" is used in the context of standard of proof relating to the factual assertions made by the applicant. Given that in refugee claims, there is no necessity for the applicant to prove all facts to such a standard that the adjudicator is fully convinced that all factual assertions are true, there would normally be an element of doubt in the mind of the adjudicator as regards the facts asserted by

the applicant. Where the adjudicator considers that the applicant's story is on the whole coherent and plausible, any element of doubt should not prejudice the applicant's claim; that is, the applicant should be given the "benefit of the doubt".⁸

8 UNHCR, Note on Burden and Standard of Proof in Refugee Claims, 1998, <https://www.refworld.org/docid/3ae6b3338.html>

Dit alles in overweging nemend, meent verzoeker dan ook dat verwerende partij ernstig tekortgeschoten is in haar onderzoeks- en motiveringsplicht en de lat onredelijk hoog heeft gelegd met betrekking tot de bewijslast. Verwerende partij heeft het onderzoek niet conform artikel 48/6 §5 Vreemdelingenwet gevoerd. Deze vaststellingen volstaan om de geloofwaardigheidsanalyse van verwerende partij als onafdoende ter zijde te schuiven en het is op zich dan ook verder niet noodzakelijk de aangehaalde overwegingen van verwerende partij m.b.t. de geloofwaardigheid verder te betwisten om de gegrondheid van de vrees of het reëel risico te kunnen onderzoeken.

2.2. Ten gronde

Ongeacht de afgelegde verklaringen, is de kwetsbare psychologische staat van verzoeker onbetwist of minstens onbetwistbaar. Die vaststelling is niet enkel relevant voor de beoordeling van de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen, maar is ook doorslaggevend bij de beoordeling ten gronde. De kwetsbare mentale toestand van verzoeker vormt immers een beslissend element in de vaststelling dat hij over een risicoprofiel beschikt in geval van terugkeer.

In eerste instantie, is de psychologische toestand van verzoeker dermate dat minstens een subjectieve vrees bewezen geacht kan worden. Het rapport van klinisch psycholoog Magali Gilleron van 15 september 2022 (stuk 3) bevat weliswaar geen bewijs van oorzaak of omstandigheden, maar wel onbetwistbaar van verzoekers ernstige psychologische staat, die relevant is bij de prospectieve beoordeling van de vervolgingsvrees of het schaderisico in geval van terugkeer. Zo stelt de psycholoog ondermeer dat verzoeker een "gevoel van permanente terreur" en "imminent gevaar" beleeft, zich in een "staat van sociale en cognitieve dood" bevindt en de opgesomde symptomen "erg uitgesproken" zijn.

Het tweede deel van art. 48/6 §5 c) Vreemdelingenwet verduidelijkt dat precies rekening gehouden moet worden met individuele en persoonlijke elementen "teneinde te beoordelen of op basis van de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, de daden waaraan hij blootgesteld is of blootgesteld zou kunnen worden, met vervolging of ernstige schade, overeenkomen"

Bij de beoordeling van het vervolgings- of schaderisico in geval van terugkeer omwille van verblijf in het buitenland somt verwerende partij risicobepalende omstandigheden op die voor een negatieve perceptie kunnen zorgen die tot vervolging kan leiden. Verwerende partij vermeldt ondermeer in de bestreden beslissing "de gedragingen van de verzoeker" in geval van terugkeer als dergelijke risicobepalende omstandigheid.

Verzoeker heeft, in tegenstelling tot wat verwerende partij in de bestreden beslissing beweert, wel degelijk zelf concrete elementen aangehaald tijdens het gehoor, namelijk het psychologische attest (stuk 3), waaruit blijkt dat zijn gedrag ernstig verstoord is door zijn psychologische toestand. Daarmee heeft verzoeker aan de op hem rustende bewijslast voldaan.

Bovendien blijkt ook uit beschikbare landeninformatie dat verzoeker daarmee wel degelijk over een risicoprofiel beschikt. Zowel het gebrek aan adequate medische en psychologische hulp voor personen met mentale problemen, als de mogelijke mishandeling die ze daarbovenop mogen vrezen zijn allebei behandelingen die gekwalificeerd kunnen worden als vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag. Zo vermeldt het recentste Afghanistanrapport van EUAA van januari 2023:

"In Afghanistan, people with mental and physical disabilities are often stigmatised. Their condition is at times considered to have been 'related to God's will'. Mistreatment of those people by society and/or by their families has occurred. Women, displaced persons and returned migrants with mental health issues are particularly vulnerable."⁹

9 EUAA, Country Guidance: Afghanistan, januari 2023, <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>, p. 103

Daarmee zijn er minstens ernstige indicaties dat verzoekers onbetwistbare subjectieve vrees voor vervolging in geval van terugkeer ook afdoende objectief gegrond is. Verwerende partij verzaakt dan ook aan haar onderzoeks- en motiveringsplicht waar ze zich ervan afmaakt met de loutere stelling dat verzoeker geen concrete elementen aanhaalt, en geen specifiek profiel heeft dat door de Taliban in geval van terugkeer geïmagineerd zou worden. De beoordeling of en in welke mate dit er uiteindelijk sprake is van een gegronde vervolgingsvrees in hoofdte van verzoeker, behoort immers tot de onderzoeksplicht van verwerende partij. Van verzoeker kan niet verwacht worden dat hij dit zelf had moeten inroepen en onderbouwen, gelet o.m. op de gewijzigde context en de omstandigheden in Afghanistan en de op verwerende partij rustende verplichting om in haar onderzoek cf. artikel 48/6, §5 Vreemdelingenwet met alle relevante feiten en elementen rekening te houden. Het onderzoek van de vluchtelingenstatus richt zich bovendien op de eerste plaats op een prospectieve beoordeling van de vervolgingsvrees, eerder dan op het verleden.

Het gebrekkige onderzoek van verwerende partij naar de concrete risico's voor verzoeker in geval van terugkeer is des te problematischer nu verzoeker zelf over betrouwbare informatie beschikt waaruit blijkt dat er geen algemene conclusies getrokken kunnen worden met betrekking tot het feit dat een louter verblijf in

Europa geen aanleiding zou geven tot vervolging. Dit wordt namelijk als dusdanig bevestigd in verklaringen van Afghanistan-expert Thomas RUTTIG in mailverkeer met het kantoor van zijn raadsman (stuk 5). 10

10 Thomas Ruttig heeft een grote expertise inzake Afghanistan. Hij is o.m. medeoprichter van het Afghanistan Analysts Network, heeft in verschillende VN-missies gediend in Afghanistan, heeft er meer dan 13 jaar gewoond en spreekt zowel Pashtou als Dari. Bovendien heeft hij een uitgebreide ervaring als nieuwsredacteur en freelance journalist en schrijft hij regelmatig over Afghanistan voor Duitse en andere kranten en heeft hij een eigen, onafhankelijke blog over Afghanistan (in het Duits). Ruttig is dan ook een gerenommeerd en gezaghebbend analist en wordt in deze hoedanigheid veelvuldig geciteerd in allerlei rapporten, o.a. voor het EUAA. (<https://thruttig.wordpress.com/>). Zie o.m.: <https://institute.global/contributors/thomas-ruttig>; <https://www.afghanistan-analysts.org/en/about-aan/aan-team/>; ook: EUAA, Afghanistan Country Focus, januari 2022; Afghanistan Security Situation, augustus 2022; Afghanistan Targeting of Individuals, augustus 2022.

11 UNHCR, Note on Burden and Standard of Proof in Refugee Claims, 1998, <https://www.refworld.org/docid/3ae6b3338.html>

RUTTIG wijst erop dat hij “niet zou willen zeggen dat algemeen kan worden aangenomen dat een louter verblijf in Europa en een terugkeer van Europa naar Afghanistan voor de taliban geen probleem zou zijn en niet tot vervolging als zodanig zou leiden”. Volgens RUTTIG is immers het “grillige en onvoorspelbare karakter van de uitvoering door de taliban van hun (eveneens ongedefinieerde) wetgeving en beleid” overduidelijk.

Hij bevestigt dat “persoonlijke aspecten vaak een rol spelen wanneer mensen worden vervolgd”, en voegt eraan toe: “familiale netwerken zijn wijdverbreid in Afghanistan en de taliban zijn daar zeer goed in verankerd, en hebben nu de volledige controle zonder enige uitdaging van betekenis”. Onder deze omstandigheden is het volgens hem “voor een individueel taliban-lid gemakkelijk om gelijk welk individu te vervolgen en het te laten lijken alsof het om ‘regeringsbeleid’ gaat”.

RUTTIG besluit dat er geen eenduidig antwoord kan gegeven worden op de vraag of een louter verblijf in Europa nu wel of geen risico tot vervolging met zich zou meebrengen bij terugkeer uit Europa naar Afghanistan vandaag, maar bevestigt daarentegen wel dat “we geen idee hebben wat er zal gebeuren met Afghaanse burgers die enkele jaren buiten Afghanistan hebben doorgebracht” en “de autoriteiten in Europa evenmin”. In dergelijk geval, suggereert hij dat het voordeel van de twijfel zou toegekend moeten worden – of zoals bepaald door UNHCR in zijn richtlijnen inzake bewijslast:

(§12) “The term “benefit of the doubt” is used in the context of standard of proof relating to the factual assertions made by the applicant. Given that in refugee claims, there is no necessity for the applicant to prove all facts to such a standard that the adjudicator is fully convinced that all factual assertions are true, there would normally be an element of doubt in the mind of the adjudicator as regards the facts asserted by the applicant. Where the adjudicator considers that the applicant’s story is on the whole coherent and plausible, any element of doubt should not prejudice the applicant’s claim; that is, the applicant should be given the “benefit of the doubt”.”

Rekening houdend met dit element van onzekerheid dat in het voordeel van verzoeker moet aangewend worden, zijn er voldoende aanwijzingen dat de bewezen mentale problemen een versterkende risicofactor zijn waardoor de kans reëel is dat hij zich bij een terugkeer naar zijn regio en dorp van herkomst, na jaren afwezigheid, door zijn specifieke psychologische profiel niet aan de negatieve aandacht van de leden en aanhangers van de Taliban en de lokale bevolking zal kunnen onttrekken. Deze elementen verantwoorden dan ook dat een gegronde vervolgingsvrees weerhouden wordt in hoofde van verzoeker, in de zin van artikel 48/3 Vreemdelingenwet.

3. HET ONDERZOEK NAAR DE SOCIO-ECONOMISCHE EN HUMANITAIRE SITUATIE IN TOEPASSING VAN ARTIKEL 48/4, §2, b) VREEMDELINGENWET

Wat de beoordeling betreft van de algemene socio-economische en humanitaire situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan en de vraag of deze onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2, b) Vreemdelingenwet vallen, neemt verzoeker akte van de recente rechtspraak van Uw Raad in de arresten met arrestnummers 278.654 van 12 en 278.701 van 13 oktober 2022, waarin geoordeeld werd dat er sprake moet zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, wat in casu niet het geval zou zijn. Volgens Uw Raad wordt de huidige humanitaire omstandigheden veroorzaakt door een combinatie en een complexe wisselwerking van verschillende factoren en dus niet overwegend, laat staan als enige, door de gedragingen van de Taliban.

Verzoeker meent echter dat dit een loutere feitenappreciatie betreft en betreurt dat de noties van verantwoordelijkheid en aansprakelijkheid niet verder in een juridische context onderzocht en nauwkeuriger gepreciseerd en toegepast werden alvorens over te gaan tot deze conclusie. Het valt namelijk niet uit te sluiten dat de Taliban als actor wel degelijk overwegend verantwoordelijk zou zijn voor het geheel van de schade die zij heeft veroorzaakt.

Het standpunt van Uw Raad kan dan ook niet gevolgd worden in de mate dat verzoeker meent dat verder onderzoek naar de juridische draagwijdte en de juridische betekenis van de aansprakelijkheid en de toerekenbaarheid van internationaal onrechtmatig gedrag van een actor, in casu de Taliban, verder binnen het kader van het internationaal publiekrecht onderzocht dienen te worden.

Verzoeker meent vervolgens dat er in casu wel degelijk sprake kan zijn van een overwegende toerekenbaarheid van onrechtmatige handelingen aan een hiervoor aansprakelijke niet-erkende de facto regering, waarvan haar leden als terroristen beschouwd worden en het voorwerp uitmaken van internationale sanctieregimes.

Uw Raad verwijst in dit verband ten eerste naar de rechtspraak van het EHRM, dat een onderscheid maakt tussen de factoren die aan de oorzaak van deze situatie liggen, met name objectieve factoren (zoals natuurfenomenen zoals droogte en watersnood en medische aandoeningen) enerzijds en het handelen of nalatigheid van actoren anderzijds. Volgens die rechtspraak kan er enkel sprake zijn van een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM wanneer een verzoeker, die volledig afhankelijk is van overheidssteuning, geconfronteerd wordt met de onverschilligheid van de overheid waardoor deze in een situatie van extreme deprivatie of een situatie die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid terecht komt (zie EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. t. België, para. 253 en EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi t. Verenigd Koninkrijk, paras. 281).

Bij deze beoordeling gaat het Hof na of de vermeende toekomstige schade in de zin van artikel 3 EVRM voortvloeit uit een opzettelijk handelen of nalaten van (niet-)overheidsactoren of uit een van nature voorkomende ziekte en het ontbreken van voldoende middelen om deze in het land van herkomst te behandelen. Het Hof baseerde zich derhalve op het feit dat noch de ziekte van verzoeker, noch de gebrekkige medische voorzieningen waren veroorzaakt door enig handelen of nalaten van de overheid of van niet-overheidsactoren (Sufi en Elmi t. Verenigd Koninkrijk, para. 281).

Hoewel artikel 3 EVRM in wezen overeenstemt met de inhoud van artikel 48/4, §2, b) Vreemdelingenwet, kan uit het arrest M'Bodj van het Hof van Justitie van de Europese Unie door middel van een a contrario-redenering afgeleid worden dat de beoordeling onder artikel 48/4 Vreemdelingenwet niet noodzakelijk beperkt is tot dezelfde beoordeling als die onder artikel 3 EVRM. Hieruit volgt dat artikel 48/4 Vreemdelingenwet op eigen merites beoordeeld dient te worden.

12 Hof van Justitie van de EU (GK) 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji, para. 28

13 Hof van Justitie van de EU (GK) 18 december 2014, C-542/13, ECLI:EU:C:20142452, M'Bodj, para. 40.

Uw Raad hanteert daarbij het principe dat naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 Vreemdelingenwet (de de facto-overheid in casu), de verzoeker evenwel moet aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou onderworpen worden aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien.

Uw Raad meent dus dat er sprake moet zijn van een opzettelijk karakter van de de facto-overheid in Afghanistan om de situatie onder artikel 48/4, §2, b) Vreemdelingenwet te kunnen onderzoeken. Dit betekent dat de de facto-overheid de huidige situatie gewild zou hebben of opzettelijk in stand zou houden.

Het lijkt dit af uit de richtlijnen van EUAA van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 48/4, §2, b) Vreemdelingenwet, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor (p. 107 en 115).

Zowel EUAA als verwerende partij baseren zich in dat verband op het eerder genoemde arrest M'Bodj, waarin inderdaad geoordeeld werd dat de subsidiaire bescherming niet van toepassing was omdat de medische zorgen in casu niet opzettelijk werden ontzegd.

Daarmee wordt echter een identieke beoordeling gemaakt van twee situaties die nochtans essentieel verschillend van aard zijn.

In het geval van het arrest M'Bodj gaat het namelijk over een verzoeker met een medische aandoening waarbij de vraag wordt onderzocht of medische zorgen voorhanden zijn in geval van terugkeer. Dit is dus een engere en zeer specifieke benadering van één element van een humanitaire situatie die niet te vergelijken is met de huidige uiterst precaire en algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan, waarbij de vraag zich niet louter beperkt tot het voorhanden zijn van medische zorgen in het geval van een medische aandoening.

In casu gaat het dus over een totaal verschillende situatie die bijgevolg ook niet op dezelfde wijze beoordeeld kan worden. De kwestie beperkt zich hier immers niet tot de vraag of er al dan niet medische zorgen aanwezig zijn en of daarvoor al dan niet gedragingen van een (niet-)overheidsactor aan de basis liggen.

De voorwaarde van het opzettelijk handelen of nalaten wordt dus louter afgeleid uit het arrest M'Bodj terwijl het een fundamenteel verschillende situatie betrof die niet zondermeer kan doorgetrokken worden tot de huidige situatie in Afghanistan.

De schade die kan ontstaan in geval van terugkeer is niet louter het gevolg van algemene tekortkomingen en beperkt zich niet louter tot het niveau van het gezondheidssysteem, maar is integendeel het gevolg van systemische structurele tekortkomingen die veroorzaakt werden door het gedrag (handelen én nalaten) van de de facto-overheid als actor in de zin van artikel 48/5 Vreemdelingenwet.

Het vereiste beoordelingscriterium van het opzettelijk gedrag van een actor gaat verder dan noodzakelijk. Het kan niet leiden tot het op gelijke wijze toepassen van de rechtspraak van het EHRM, noch van het Hof van Justitie vanwege de fundamenteel verschillende situatie die in casu aan de orde is.

Bovendien bepaalt artikel 48/5, §1 Vreemdelingenwet louter dat vervolging of ernstige schade kan uitgaan of veroorzaakt worden door actoren, waaruit eveneens kan afgeleid worden dat van een opzettelijk handelen geen sprake moet zijn, maar een loutere toerekenbaarheid omwille van een gedraging volstaat. De vereiste

van een opzettelijke gedraging vindt evenmin oorsprong in de Kwalificatierichtlijn. De wet schrijft een loutere toeschrijving aan actoren voor, die niet vereist dat er sprake is van een intentie of van opzet, tenzij, en uitsluitend, in geval van een medische aandoening zoals uit het arrest M'Bodj blijkt.

In casu moet dan ook gekeken worden naar het concrete verloop van de historische gebeurtenissen om te oordelen of er sprake is van een handelen of nalaten van een overheidsactor dat aan de basis ligt van de huidige preciaire situatie in Afghanistan.

Hierbij mag men uiteraard niet uit het oog verliezen dat de Taliban als gewapende terroristische groepering door het gewapend verzet dat het jaren heeft gevoerd tegen de legitieme, democratisch verkozen Afghaanse regering, met als culminatiepunt de totale machtsovername in augustus 2021, door het ontwrichtend en destabiliserend effect van dit gewapend verzet zelf heeft bijgedragen tot hoe de situatie in Afghanistan is geëvolueerd en vandaag is.

Nadat de Taliban medio augustus 2021 de macht in het land op niet-democratische en illegitieme wijze hadden overgenomen, wordt de huidige feitelijke Afghaanse Taliban-regering, zoals gezegd, nog steeds door geen enkel land ter wereld officieel erkend. Integendeel gingen wereldwijde economische en financiële sancties van kracht. De internationale financiering van Afghanistan werd geschorst en miljarden dollars aan Afghaanse tegoeden in het buitenland, vooral in de Verenigde Staten, werden bevroren, in uitvoering van een door de VN-Veiligheidsraad aangenomen sanctieregime. Als gevolg wordt de humanitaire hulpverlening in Afghanistan sindsdien sterk gehinderd.

Verzoeker meent dat er gesteld kan worden dat de machtsovername door de Taliban zelf en de gevolgen daarvan als een gedraging of handeling beschouwd kan worden die de huidige economische en humanitaire crisis overwegend heeft veroorzaakt en verder beïnvloedt. De cijfers spreken duidelijk over een ongeziene crisis, die niet louter het gevolg is van de reeds bestaande preciaire humanitaire situatie vóór de machtsovername door de Taliban, maar die volledig ontspoord is sindsdien. Op zijn minst dat deze crisis niet de catastrofale omvang zou hebben die vandaag bestaat indien de Taliban de macht op illegale wijze zouden hebben genomen. In deze omstandigheid moet de huidige Afghaanse de facto autoriteit als aansprakelijk worden beschouwd voor de totaliteit van de verergering van de situatie sinds de machtsovername. Het is namelijk pas ná de machtsovername dat de economie van het land in een dergelijk neerwaartse spiraal is terechtgekomen, doordat miljarden aan tegoeden werden bevroren en humanitaire hulp grotendeels werd stopgezet.

Het internationale sanctieregime, dat aan de basis ligt van verregaande financieel-economische restricties en haar oorsprong vindt in het feit dat de Taliban door de internationale gemeenschap als een terroristische gewapende groepering wordt beschouwd en daardoor ook niet erkend wordt als legitieme Afghaanse regering, heeft dan ook verregaande gevolgen gekend op het vermogen om het hoofd te bieden aan de preciaire humanitaire en socio-economische situatie. Niettegenstaande de vele inspanningen die de internationale gemeenschap levert om alsnog (beperkte) humanitaire hulp te voorzien, kan hoe dan ook aangenomen worden dat huidige de facto-regering van de Taliban door diens machtsovername en diens gedragingen, o.a. als gevolg het voorgaande langdurige, gewapende conflict, van grote invloed is op de huidige preciaire situatie.

Net zoals in Sufi en Elmi is dit het gevolg van de gedragingen van een religieus-conservatieve, islamitische groepering die de, illegale, de facto controle heeft verworven over het grondgebied.

Dat er een combinatie van factoren aan de basis ligt van de omvang van de huidige crisis, kan uiteraard niet ontkend worden, net zoals evenmin ontkend kan worden dat deze crisis zelf niet zo erg geweest zou zijn als er wél bereidheid had bestaan vanuit de internationale gemeenschap om de Afghaanse regering te hulp te schieten, als deze niet zelf de hele situatie ontwricht zou hebben door diens ondemocratisch en gewelddadig beleid.

Dat beleid van de Taliban bestaat namelijk uit een combinatie van beslissingen die ingegeven zijn door de extremistisch-religieuze ideologie van de Taliban. Volgens de International Federation of Red Cross And Red Crescent Societies wordt deze situatie o.m. gekenmerkt door minder (overheids)bescherming in het algemeen; beperkingen in verband met de participatie van vrouwen en minderheidsgroepen in het professionele leven en het overheidsapparaat; Afghanen die op immense schaal ontheemd worden; het feit dat de structuren voor basisdiensten het afgelopen jaar aanzienlijk verstoord zijn, hetgeen nog gedeeltelijk verergerd werd door de terughoudendheid van sommige financiers van ontwikkelingshulp om de steun via de nieuwe autoriteiten te kanaliseren; het ontstaan van een enigszins parallelle structuur, waarin de lokale autoriteiten en actoren niet de belangrijkste drijvende krachten zijn, wat tot gevolg heeft dat de duurzaamheid van de gedane investeringen ondermijnd kunnen worden en de voordelen van decentralisatie en lokale beleidsbeslissingen belemmerd kunnen worden.¹⁴ Hier kan nog aan toegevoegd worden dat volgens UNDP de beperkingen op de werkgelegenheid van vrouwen de Afghaanse economie onmiddellijk 1 miljard dollar kunnen kosten, wat nog eens een daling van 5% van het BBP van het land tot gevolg heeft en dat vrouwen voordien meer dan 20% van de Afghaanse beroepsbevolking uitmaakten en vandaag de toegang tot het onderwijs en werk, laat staan politieke activiteiten, ontzegd worden.¹⁵

14 IFRC, Afghanistan, Asia Pacific | Humanitarian Crises - Revised Emergency Appeal n° MDRAF007, Revision n° 3, 15 juni 2022, <https://reliefweb.int/report/afghanistan/afghanistan-asia-pacific-humanitarian-crises-revised-emergency-appeal-ndeg-mdraf007-revision-ndeg-3>.

15 TOLONews, Afghanistan Faces "Tsunami of Hunger": SIGAR, 3 februari 2022, <https://tolonews.com/index.php/afghanistan-176570>.

Gelet op al het voorgaande, kan er dus redelijkerwijze aangenomen worden dat het wel degelijk als gevolg van het beleid van de Taliban is dat de economisch-financiële sancties, met hindernissen op vlak van humanitaire hulpverlening, werden opgelegd. Naast de natuurlijke oorzaken, zoals droogte en andere natuurrampen, ligt dus het ontwrichtend beleid van de Taliban zelf overwegend aan de basis van de omvang van de huidige crisis.

Hoewel er dus sprake is van een combinatie van factoren die aan de basis liggen van de huidige situatie, moet er niettemin geconcludeerd worden dat door de machtsovername, het profiel en de ideologische hoedanigheid van de Taliban, als oorspronkelijk gewapende rebellengroepering en huidige niet-erkende, illegitieme feitelijke regering, de gedragingen, handelingen en beleidsbeslissingen een ontwrichtend effect hebben op de reeds precaire socio-economische situatie, nu deze tot gevolg hebben gehad dat de financiële en humanitaire hulpmiddelen door de internationale gemeenschap werden afgesneden, beperkt of verboden. In acht genomen de gebeurtenissen die zich sinds februari 2020 ontwikkeld hebben met de start van de 'vredesonderhandelingen' tussen de Taliban en de VS, zonder dat de toenmalige Afgaanse regering hierbij betrokken was; het Doha-vredesakkoord dat hieruit voortgekomen is; de terugtrekking van de Westerse militairen; de garanties die onderdeel uitmaakten van het akkoord dat het Afgaans grondgebied niet gebruikt mocht worden om internationaal terrorisme te faciliteren; het stelselmatig terugtrekken van Westerse troepen, het stopzetten van militaire steun, het sluiten van militaire basissen en het vrijlaten van duizenden gevangenen in uitvoering van het Doha-akkoord; het falen van intra-Afgaanse dialoog, wat nochtans een voorwaarde was van de onderhandelingen; het niet-naleven van de 'vredesovereenkomst' door het hervatten en de toename van offensieve operaties tegen het Afgaanse in 2021; de geleidelijke gewelddadige inname van het Afgaans grondgebied en overname van de controle over het hele land met de val van Kaboel in augustus 2021 als gevolg; het blijven ondersteunen van prominente Al-Qaeda leiders door het Haqqani-netwerk (cf. het uitschakelen van Ayman Al-Zawahiri begin augustus 2022 in Kaboel) waarmee de Doha-overeenkomst andermaal niet werd nageleefd; het internationale sanctieregime waarmee zowat alle hogere Taliban-leden gevisieerd worden; het niet-erkennen van de Afgaanse de facto-overheid omwille van dat sanctieregime en het feit dat haar leden als terroristen worden beschouwd en dus geen internationale betrekkingen kunnen aanknopen; en de tanende geloofwaardigheid van de Taliban als de facto-overheid die het proces in zijn geheel fnuikt om als legitieme regering erkend te kunnen worden en om van het opgelegde sanctieregime ontheven te kunnen worden; etc. moet dan ook tot het besluit gekomen worden dat er wel degelijk sprake is van een (niet-overheids)actor die aan de basis ligt van de huidige situatie veroorzaakt door bepaalde gedragingen, handelingen en/of nalaten, die aan haar toerekenbaar zijn.

Gelet op al deze informatie, zoals ook uitgebreid samengevat in de rechtspraak van Uw Raad,¹⁶ moet dan ook redelijkerwijze besloten worden dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan en de verergering van deze situatie wel degelijk overwegend veroorzaakt wordt door gedragingen van de taliban als actor in de zin van artikel 48/5, §1 Vreemdelingenwet, omwille van de ontwrichtende en destabiliserende gevolgen van de gedragingen van de taliban, te beginnen met de gewapende en illegitieme machtsovername zelf, op deze omstandigheden.

16 Zie Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 270.813 van 31 maart 2022, Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 278 654 van 12 oktober 2022 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 278 701 van 13 oktober 2022.

Tegen de achtergrond van de aard en karakter van deze crisis dient, zoals aangevoerd, geen sprake te zijn van een intentioneel karakter van de Taliban die de huidige situatie zouden gewild hebben of er baat bij zouden hebben om deze in stand te houden. Er dient wel een louter oorzakelijk verband te bestaan tussen de handelingen of nalaten van de actor en de huidige situatie als gevolg daarvan, waarover gesteld kan worden dat dit handelen of nalaten rechtstreeks aanleiding heeft gegeven tot de ernst van de situatie.

De huidige situatie is dus overwegend veroorzaakt door het gevolg van de machtsovername op zich door een internationaal niet-erkende, gesanctioneerde, uit terroristen samengestelde en gewapende de facto regering als actor in de zin van artikel 48/5 Vreemdelingenwet.

Tenslotte wenst verzoeker er ook op te wijzen dat verwerende partij op onwettelijk wijze een voorwaarde aan de definitie van de subsidiaire bescherming cf. artikel 48/4 §2, b) van de Vreemdelingenwet toevoegt.

Vooreerst, vereist geen enkele wettelijke bepaling, noch bindende rechtspraak van het Hof van Justitie dat een aanwijsbare actor als enige of overwegend verantwoordelijk moet zijn voor de vastgestelde schendingen van artikel 3 EVRM. In het geval dergelijke schending voortkomt uit een samenspel van het handelen en nalaten van verschillende actoren kan ze evengoed aan de voorwaarden van artikel 48/4 §2 b) voldoen. Uit de door verwerende partij in de bestreden beslissing aangehaalde informatie blijkt bovendien dat de verantwoordelijkheid voor de algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet louter op de verantwoordelijkheid van de taliban afgeschoven kan worden, maar een duidelijk gedeelde verantwoordelijkheid betreft met ander actoren waaronder de internationale gemeenschap, specifieke buitenlandse regeringen en inter- en supranationale organisaties. Dit volstaat ruimschoots om aan de 'actor'-vereiste te voldoen waardoor de motivering van verwerende partij op dit doorslaggevende punt ontoereikend is.

Daarnaast, beroept verwerende partij zich op ontoelaatbare wijze op een rapport van EUAA van april 2022 ter ondersteuning van haar bewering dat het gedrag van een actor die tot de onmenselijke behandeling leidt, in casu de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan, opzettelijk moet zijn om onder de toepassingsvoorwaarden van artikel 48/4 §2 b) te vallen. Het EUAA heeft evenwel niet het mandaat noch de wettelijke bevoegdheid om dergelijke bindende interpretaties te geven aan EU Richtlijnen of nationale wetgeving. Dergelijke interpretatie behoort exclusief tot de bevoegdheid van het Hof van Justitie. Verzoeker vraagt uw Raad dan ook de motivering van verwerende partij op dit punt terzijde te schuiven wegens onwettelijk, dan wel onder de vorm van een prejudiciële vraag voor te leggen aan het Hof.

De huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan voldoet in ieder geval aan de drempel van artikel 3 EVRM, waardoor verzoeker in geval van terugkeer, net zoals de overgrote meerderheid van de Afghaanse bevolking, in een situatie van extreme armoede dreigt te belanden, waarbij hij niet meer in staat zal zijn om in zijn meest elementaire levensbehoeften te voorzien, zoals voedsel en hygiëne.

Verzoeker meent in ieder geval dat hij gelet op deze reden in aanmerking komt voor een internationale beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, §2, b) Vreemdelingenwet.

In voorkomend geval dient dit verder en grondiger onderzocht te worden tegen de achtergrond van de huidige precaire situatie.

4. ACTUELE VEILIGHEIDSSITUATIE

Tot slot, wat de actuele veiligheidssituatie betreft, behoudt verzoeker zich het recht voor om dit middel, in de loop van de procedure en uiterlijk tot aan het sluiten van de debatten, verder uit te werken, inclusief de persoonlijke en individuele elementen en dat gelet op en omwille van de uiterst volatiele veiligheidssituatie en het gebrek aan concrete en betrouwbare, actuele en nauwkeurige informatie.

Voorlopig wil verzoeker alvast wijzen op de recente rechtspraak van het Franse Cour nationale du droit d'asile (CNDA) die ingaat tegen de positie die verwerende partij hieromtrent aanneemt en zich daarbij baseert op het recentste EUAA Country Guidance rapport over Afghanistan van januari 2023 (CNDA, beslissing van 14 februari 2023, n° 22023959).¹⁷ Samen met de EUAA erkent de CNDA dat er in de provincie van herkomst van verzoeker, Nangarhar, wel degelijk sprake is van een situatie van "blind geweld ten opzichte van burgers".¹⁸

17 EUAA, Country Guidance: Afghanistan, January 2023, <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>

18 Cour nationale du droit d'asile (CNDA), AFGHANISTAN : La CNDA juge que douze provinces afghanes connaissent une situation de violence aveugle, liée à un conflit armé, 10 maart 2023, [http://www.cnda.fr/La-CNDA/Actualites/AFGHANISTAN-La-CNDA-juge-que-douze-provinces-afghanes-connaissent-une-situation-de-violence-aveugle-liee-a-un-conflit-arme](http://www.cnda.fr/La-CNDA/Actualites/AFGHANISTAN-La-CNDA-juge-que-douze-provinces-afghanes-connaissent-une-situation-de-violence-aveugle-liee-a-un-conflit-arme;);

Bovendien moet ook bij deze beoordeling zijn problematische psychologische toestand als een doorslaggevend individueel element mee inrekening gebracht worden om het risico op ernstige schade in geval van terugkeer in te schatten.

Bestreden beslissing schiet tekort waar het deze objectieve elementen onvoldoende in overweging neemt, terwijl ze op zich volstaan om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus te verantwoorden.

Gelet op alle bovenstaande elementen meent verzoeker dat er in ieder geval voldoende elementen zijn die wijzen op een gegronde vervolgingsvrees in de zin van artikel 48/3 Vreemdelingenwet en op een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 Vreemdelingenwet.

Verzoeker meent in hoofdorde dat hij hoe dan ook in aanmerking komt voor de toekenning van de vluchtelingenstatus.

In ondergeschikte orde meent verzoeker dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

In uiterst ondergeschikte orde dient de bestreden beslissing vernietigd te worden en dient te zaak teruggestuurd te worden naar het CGVS, indien Uw Raad van mening is dat bijkomende informatie vereist is.

"

3. Nieuwe stukken

3.1. Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift volgende documenten:

- attest van klinisch psycholoog M.G., 15 september 2022
- attest van sociaal assistent A.C. van Fedasil, april 2023
- mailcorrespondentie met T. Ruttig, 22 december 2022.

Verzoeker legt op 19 december 2023 een aanvullende nota neer (rechtsplegingsdossier, stuk 9) op grond van artikel 39/76, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, waarbij volgende stukken worden gevoegd:

- psychiatrisch attest, 10 juli 2023
- psychologisch attest, 17 oktober 2023
- psychiatrische begeleiding getuigenis FEDASIL, 7 september 2023
- attest psychiatrie, 23 augustus 2023
- attest psychiater, 18 oktober 2023.

Op 11 januari 2024 maakt verzoeker een tweede aanvullende nota (rechtsplegingsdossier, stuk 12) over aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), waarbij volgens de nota “*een overzicht van zijn medische consultaties*” (stuk 1) alsook een foto van zijn overleden vader (stuk 2), worden gevoegd. De Raad stelt vast dat stuk 1 een overzicht bevat van de medische gegevens van verzoeker in België, alsook attesten psychiatrie van 29 augustus 2023 en 13 oktober 2023 en het psychiatrisch attest van 10 juli 2023 dat reeds bij de aanvullende nota van 19 december 2023 werd gevoegd. Daarnaast bevat stuk 2 een kopie van een foto van een persoon met gesloten ogen.

3.2. Verweerder legt op 8 januari 2024 een aanvullende nota neer (rechtsplegingsdossier, stuk 10) op grond van artikel 39/76, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, waarin gerefereerd wordt aan volgende nieuwe stukken, waarvan de weblink wordt vermeld:

- UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023;
- EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023;
- CEDOCA, *COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*, 14 december 2023.

Daarnaast verwijst verweerder in zijn aanvullende nota, met vermelding naar de weblink, naar volgende stukken waaraan reeds werd gerefereerd in de bestreden beslissing:

- EUAA, *COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*, 4 november 2022;
- EUAA, *Country Guidance: Afghanistan*, januari 2023;
- EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022;
- EASO *Afghanistan Country Focus*, januari 2022;
- EUAA, *Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city*, augustus 2022;
- EASO, *Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City*, augustus 2020;
- EUAA, *Afghanistan: Targeting of individuals*, augustus 2022.

4. Beoordeling van de zaak

4.1. Procedurele noden

In de bestreden beslissing wordt hieromtrent gesteld: “*Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u geen elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend.*”

Wat betreft het door u aangehaalde psychologische probleem dient te worden opgemerkt dat hiermee rekening werd gehouden tijdens het persoonlijk onderhoud (CGVS p. 3). Hierbij moet worden benadrukt dat het persoonlijk onderhoud in normale omstandigheden is verlopen en u dit zelf ook hebt bevestigd (CGVS, p. 21). Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.”

Verzoeker betoogt dat door louter in de bestreden beslissing te vermelden dat met de psychologische problemen rekening werd gehouden, verweerder niet op afdoende wijze aan haar motiveringsplicht voldoet, dat immers niet blijkt hoe en in welke mate dan wel rekening gehouden zou zijn met zijn specifieke kwetsbaarheid, terwijl hij wel degelijk aan de op hem rustende bewijslast heeft voldaan door verweerder herhaaldelijk op zijn psychologische problemen te wijzen, zowel in zijn verklaringen als aan de hand van de neergelegde stukken. Verzoeker wijst op de tekst van artikel 48/6, §5, c) van de Vreemdelingenwet en stelt, onder verwijzing naar artikel 15, derde lid van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (hierna: richtlijn 2013/32/EU), dat wanneer een persoonlijk onderhoud wordt afgenomen rekening moet gehouden worden met de kwetsbaarheid van verzoeker, dat verweerder aldus zijn specifieke omstandigheden, en meer bepaald het feit dat hij behoort tot een kwetsbare groep, in overweging dient te nemen, zoals dat ook bepaald is voor de DVZ in artikel 11 van het koninklijk besluit van 11 juli 2023, dat het dan ook flagrant in strijd is met deze wettelijke bepalingen dat het neergelegde stuk dat zijn psychologische toestand het meest gedetailleerd onderbouwt, het attest van de psycholoog van 15 september 2022, niet in de bestreden beslissing opgenomen of besproken wordt, dat het geen materiële vergissing betreft met louter vermelding van de verkeerde datum van 6 april 2023, daar die datum net een ander stuk betreft. Hij verwijst betreffende psychologische attesten afgeleverd door professionele psychologen naar de *Practical Guide: Evidence Assessment* van EASO/EUAA en herhaalt dat hij tijdens het

gehoor meermaals heeft aangehaald psychologische problemen te hebben, zonder dat blijkt dat verweerder daar rekening mee heeft gehouden in de loop van het gehoor of in de bestreden beslissing.

De Raad wijst er vooreerst op dat in de bestreden beslissing door verweerder uitdrukkelijk wordt erkend dat verzoeker heeft aangegeven psychologische problemen te hebben (*“Wat betreft het door u aangehaalde psychologische probleem”*). Voorts blijkt ook dat verweerder wel degelijk het door verzoeker aangehaalde attest van de psycholoog van 15 september 2022 in ogenschouw heeft genomen. In de bestreden beslissing wordt immers gesteld dat *“een verslag van een psychologische consultatie”* werd neergelegd, waarbij de vermelding van 6 april 2023 als datum wel degelijk een materiële vergissing betreft, nu uit de motieven van de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat verweerder daarnaast ook *“een brief van uw sociaal assistent”* uitdrukkelijk vermeldt als document dat door verzoeker werd neergelegd. Dit betreft het document van 6 april 2023. Indien verweerder met de vermelding *“een verslag van een psychologische consultatie de dato 6 april 2023”*, gelet op de vermelde datum, zou bedoeld hebben op de brief van de sociaal assistent, dan zou hij deze brief niet nog eens afzonderlijk vermelden als *“een brief van uw sociaal assistent”*. Verzoeker kan ook niet gevolgd worden als zou verweerder dit document in de bestreden beslissing niet besproken hebben nu omtrent dit verslag uitgebreid wordt gemotiveerd als volgt: *“Met betrekking tot het psychologisch verslag dat u neerlegt dient het volgende te worden opgemerkt: hoewel begrip kan worden opgebracht voor uw mogelijke mentale moeilijkheden, voegt het attest geen verdere elementen toe aan uw asielrelaas. Dergelijk medisch-psychologische verslagen vormen geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin een persoon psychologische moeilijkheden opliep of ontwikkelde. Een arts, in dit geval een psycholoog, kan immers nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarbij deze letsels werden opgelopen. Er kan op geen enkele wijze een verband worden gezien tussen uw ingeroepen vrees voor vervolging en uw geschetste psychologische problematiek. De attesten die u neerlegt kunnen immers de waarachtigheid van de feiten geenszins aantonen. U verklaart dat uw psychische moeilijkheden het gevolg zijn van de beschuldigingen van de taliban aan uw adres (CGVS, p. 16). Gelet op uw uiterst ongeloofwaardige verklaringen dienaangaande, kan er evenmin geloof gehecht worden aan uw verklaring dat uw mentale moeilijk direct verbonden zijn aan uw ingeroepen asielmotieven.”*

Waar verzoeker betoogt dat niet blijkt hoe en in welke mate dan wel rekening gehouden zou zijn met zijn specifieke kwetsbaarheid, kan hij niet gevolgd worden. In de bestreden beslissing wordt immers gemotiveerd dat rekening gehouden werd met de psychologische problemen tijdens het onderhoud onder verwijzing naar pagina 3 van het onderhoud, dat het persoonlijk onderhoud in normale omstandigheden is verlopen en dit ook bevestigd wordt door verzoeker, onder verwijzing naar pagina 21 van het persoonlijk onderhoud. Uit het administratief dossier, meer bepaald pagina 3 van het persoonlijk onderhoud bij het CGVS, waarnaar aldus uitdrukkelijk verwezen wordt in de bestreden beslissing, blijkt dat de protection officer uitdrukkelijk heeft gesteld dat indien verzoeker een vraag niet goed verstaat hij dat moet laten weten, dat dan extra toelichting gegeven zal worden. Daarna werd verzoeker gevraagd of alles goed ging met hem en vervolgens hoe het gaat met zijn gezondheid, waarop hij tweemaal antwoordt ‘goed’. Gevraagd door de protection officer of er bepaalde zaken aangaande zijn gezondheid zijn waarmee hij moet rekening houden tijdens het gehoor antwoordt verzoeker ontkennend. Op de vraag of hij medische of psychologische problemen heeft, geeft hij aan psychologische problemen te hebben. Gevraagd daar iets meer over te vertellen, wijst verzoeker op de problemen met zijn familie in Afghanistan en gevraagd of hij voor deze psychologische problemen begeleid wordt in België, antwoordt verzoeker dat hij in het opvangcentrum 7 of 8 keer naar een psycholoog is geweest. Voorts blijkt dat verzoeker op het einde van het gehoor bevestigend antwoordt op de vragen of hij de tolk goed begrepen heeft, of hij alle vragen goed begrepen heeft en of hij alle redenen waarom hij uit zijn land is vertrokken en niet meer kan terugkeren, heeft gegeven (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 21).

Daarnaast blijkt ook dat verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS bevestigde dat hij de vragen bij de DVZ en de tolk goed had verstaan maar niet alles had kunnen zeggen door zijn psychische problemen, dat hij in gedachten bij zijn familie in Afghanistan zat en daardoor veel psychische problemen heeft.

Verzoeker voert een voornamelijk theoretisch betoog en stelt nog dat zijn psychologische kwetsbaarheid, aangetoond door het neergelegde attest, als doorslaggevend element diende betrokken te worden in de beoordeling van zowel de geloofwaardigheid als van de gegrondheid van zijn relaas en gekoesterde vrees, zoals door zijn raadsman aan het einde van het gehoor aangegeven, maar verduidelijkt niet *in concreto* waaruit zou blijken dat verweerder niet op afdoende wijze rekening zou hebben gehouden met de kwetsbaarheid van verzoeker en/of diens aangetoonde psychologische problemen tijdens het persoonlijk onderhoud of in de bestreden beslissing.

Verder duidt de Raad er ook nog op dat nergens uit de door verzoeker bijgebrachte medische, psychologische en psychiatrische attesten noch uit de overige gevoegde documenten blijkt dat de psychologische gezondheidstoestand van verzoeker van die aard is dat het voor hem onmogelijk is om te voldoen aan zijn medewerkingsplicht in het kader van zijn asielprocedure. Een verwijzing naar de *Practical*

Guide: Evidence Assessment, in zoverre het de tweede door hem geciteerde alinea in het verzoekschrift op pagina 7 betreft, is in die zin dan ook niet dienstig. Betreffende de eerste door hem geciteerde alinea, kan de Raad enkel vaststellen dat verzoeker hiermee de motieven *“Dergelijk medisch-psychologische verslagen vormen geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin een persoon psychologische moeilijkheden opliep of ontwikkelde. Een arts, in dit geval een psycholoog, kan immers nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarbij deze letsels werden opgelopen. Er kan op geen enkele wijze een verband worden gezien tussen uw ingeroepen vrees voor vervolging en uw geschetste psychologische problematiek. De attesten die u neerlegt kunnen immers de waarachtigheid van de feiten geenszins aantonen.”* niet weerlegt.

4.2. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: richtlijn 2011/95/EU), moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om *“een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie”* te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op grond van artikel 39/2, §1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, §3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.3. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. Verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de

materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70). De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze.

Overeenkomstig artikel 48/6, §5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, §4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4.4. Landeninformatie

De Raad is er zich van bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren. Het betoog van verzoeker, wiens verzoekschrift ook landeninformatie van verschillende bronnen bevat, doet hierover niet anders denken.

4.5. Ontvankelijkheid van het middel

De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden.

Verzoeker preciseert niet op welke wijze de artikelen 57/1, §§3 en 4 van de Vreemdelingenwet zouden (kunnen) zijn geschonden. De schending van deze artikelen wordt bijgevolg niet dienstig aangevoerd.

In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM, de artikelen 2 en 3 van het Anti-Folterverdrag en de artikelen 6 en 7 van het BuPo-Verdrag worden geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de adjunct-commissaris in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Het enig middel is, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

4.6. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt.

In zoverre de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, wordt erop gewezen dat de materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, inhoudt dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

4.7. Beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

4.1. Betreffende de vluchtmotieven

4.7.1.1. Verzoeker vreest bij een terugkeer gedood te worden door de taliban omdat zij hem beschuldigden van verklikking aan de overheid. Immers verklaarde verzoeker dat bij *“een operatie van de special forces in (...) (zijn) dorp Ghar (...) de talibancommandant I. (...) en enkele van zijn mannen om het leven (kwamen)”* en dat hij *“ervan verdacht (werd) de locatie van de taliban aan de overheid in Hesarak te hebben doorgespeeld”* alsook dat hij voordien ook weigerde in te gaan op de eis van de taliban om met hen samen te werken.

4.7.1.2. De Raad komt na grondige analyse van het rechtsplegingsdossier en de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat ter terechtzitting, in navolging van de adjunct-commissaris, tot de vaststelling dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Vluchtelingenverdrag noch dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

In de bestreden beslissing wordt dit op omstandige wijze gemotiveerd zoals blijkt uit de motieven weergegeven onder punt 1. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent alsook draagkrachtig. Deze worden door de Raad overgenomen.

Op grond van de vaststellingen in de bestreden beslissing volgt de Raad verweerder in zijn besluit dat er geen geloof kan gehecht worden aan het voorgehouden vluchtrelaas. De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift niet de minste concrete poging onderneemt om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van het door hem uiteengezette vluchtrelaas, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel geheel in gebreke blijft.

4.7.1.3. Verzoeker betoogt dat een aantal elementen uit zijn relaas onbetwist zijn en kunnen volstaan om de beoordeling van de gegrondheid op te baseren, dat verweerder erkent dat er sprake is van een kwetsbare psychologische gesteldheid. Hij stelt dat de bewijskracht van het attest van de psycholoog niet in de eerste plaats ligt in het aantonen van de gegronde beschermingsnood, maar vooral in het aangeven van relevante subjectieve geloofwaardigheidscriteria, dat het niet doorslaggevend is of in dergelijk attest een diagnose wordt gesteld, maar wel dat de symptomen van zijn mentale gesteldheid erin vermeld worden en de impact ervan op het afleggen van uitgebreide, gedetailleerde en consistente verklaringen, dat betreffende zijn gesteldheid de volgende observaties gemaakt worden: apatisch, geen mogelijkheid tot projectie, voortdurende angst voor imminent gevaar, posttraumatisch stress, intense stress, obsessieve ideeën, permanente angst, obsessief compulsieve stoornis, verlies van enthousiasme, isolement, schuldgevoel, onmacht, cognitieve moeilijkheden op vlak van geheugen en concentratie, uitgesproken symptomen en in staat van sociale en cognitieve dood. Verzoeker wijst er opnieuw op dat rekening moet gehouden worden met zijn psychologische gesteldheid, dat de protection officer moet nagaan of hij de nodige mentale mogelijkheden heeft om deel te nemen aan het gehoor. Verzoeker meent dat verweerder tekort is gekomen aan die wettelijke verplichtingen door niet na te gaan of hij wel in staat is om een dergelijk gehoor te ondergaan, dat de onbetwiste psychische toestand een afdoende verklaring biedt voor de vastgestelde tegenstrijdigheden, vaagheden en onduidelijkheden. Hij meent dat verweerder verzaakt om aan dit onbetwist element het vereiste gewicht toe te kennen in de beoordeling van de geloofwaardigheid. Verzoeker betoogt dat het in die zin tekenend is en bijgevolg eerder indicatief voor zijn kwetsbaar psychologische toestand dat hij precies over die aspecten van zijn relaas die zijn vrees en bijkomende stress opwekken vage of tegenstrijdige verklaringen lijkt af te leggen, zoals de dood van zijn vader en van zijn neef. Hij wijst erop dat

verweerder motiveert dat betreffende die aspecten een bepaalde kennis verwacht mag worden, dat dit een volledig ongefundeerde verwachting betreft, dat een dergelijke blote opwerping niet voldoet aan de minimumvereisten van een afdoende motivering, dat het getuigt van een subjectief verwachtingspatroon, zonder enig wetenschappelijke basis en of zelfs minimale verduidelijking van wat dan precies wel verwacht zou worden. Hij meent dat verweerder er ook op onwettige wijze voorwaarden mee toevoegt aan de wettelijke bepalingen aangaande de vaststelling van de algehele geloofwaardigheid en de bewijslast die op hem rust, waarbij hij wijst op artikel 48/6, §§1 en 4 van de Vreemdelingenwet en de richtlijn daaromtrent van UNHCR. Daarnaast wijst verzoeker op nog een aantal tekortkomingen in het geloofwaardigheidsonderzoek en de gedeelde bewijslast. Hij meent dat de argumenten van verweerder betreffende zijn verklaringen over de precieze beweegredenen van de taliban om hem en zijn neef en buurman te beschuldigen, om passief te blijven in opvolging van hun dreigementen aan zijn vader en om al dan niet andere dorpelingen te dwingen met hen samen te werken, niet doorslaggevend zijn, dat het namelijk de inschatting betreft van de veronderstelde intentie en gedrag van derde personen, dat niet enkel de mentale processen bij een afwezige persoon per definitie ontoegankelijk zijn, doch dat ze daardoor ook irrelevant zijn bij de beoordeling van zijn geloofwaardigheid. Hij vervolgt dat de opsomming van al deze algemene en concrete elementen die doorslaggevend zijn voor een correcte geloofwaardigheidsevaluatie, de erg speculatieve manier illustreert waarop verweerder vraag- en antwoorddynamiek van het onderhoud benadert en de eenzijdig enge en negatieve interpretatie die hij daarbij geeft aan wat oorzaken van blijvende onduidelijkheden zouden kunnen zijn, dat hij een exegetische analyse maakt van vragen en antwoorden die louter gebaseerd is op de letterlijke inhoud van getranscribeerde formele taal, dat geen enkele aandacht of gewicht wordt gehecht aan bepaalde aspecten zoals vertaling, aanwezigheid van een tolk, minderjarigheid, het verloop van de tijd, talloze culturele aspecten en psychologische geestesgesteldheid, die één voor één en cumulatief een doorslaggevende impact kunnen hebben op het geheugen zowel als de weergaven van beleefde feiten en daarbij mogelijk ontstane misverstanden zouden kunnen verklaren, dat de analyse die verweerder maakte van zijn verklaringen hiermee geen rekening houdt en haaks staat op een beschermingsgerichte interpretatie die de wettelijke toepassing van de vluchtelingendefinitie vereist en op de daaruit voortvloeiende invulling van de bewijslast en de motiveringsplicht. Verzoeker meent dat deze elementen aantonen dat de motivering op subjectieve overwegingen gebaseerd is en verweerder een selectieve en eenzijdige lezing van zijn eigen administratief dossier geeft en een aantal cruciale en objectieve aspecten niet in overweging heeft genomen, dat verweerder hem minstens het voordeel van de twijfel had moeten toekennen om de aangehaalde vervolgingsvrees ten gronde te evalueren, dat aangezien het hier de feitelijke beweringen van verzoeker betreft, toepassing moet gemaakt worden van de UNHCR richtlijnen inzake de bewijslast. Hij meent dat verweerder tekort is geschoten in de onderzoeksplicht en de lat onredelijk hoog legt betreffende de bewijslast. Verzoeker meent dat deze vaststellingen volstaan om de geloofwaardigheidsanalyse van verweerder als afdoende ter zijde te schuiven en het dan ook niet noodzakelijk is de aangehaalde overwegingen betreffende de geloofwaardigheid verder te betwisten om de gegrondheid te kunnen onderzoeken.

4.7.1.4. Uit de kritiek dat een aantal elementen uit zijn relaas onbetwist zijn en kunnen volstaan om de beoordeling van de gegrondheid op te baseren, dat verweerder erkent dat er sprake is van een kwetsbare psychologische gesteldheid, dat de bewijskracht van het attest van de psycholoog niet in de eerste plaats ligt in het aantonen van de gegronde beschermingsnood, maar vooral in het aangeven van relevante subjectieve geloofwaardigheidscriteria, dat het niet doorslaggevend is of in dergelijk attest een diagnose wordt gesteld, maar wel dat de symptomen van zijn mentale gesteldheid erin vermeld worden en de impact ervan op het afleggen van uitgebreide, gedetailleerde en consistente verklaringen, dat betreffende zijn gesteldheid de volgende observaties gemaakt worden, blijkt dat verzoeker de motieven *“Met betrekking tot het psychologisch verslag dat u neerlegt dient het volgende te worden opgemerkt: hoewel begrip kan worden opgebracht voor uw mogelijke mentale moeilijkheden, voegt het attest geen verdere elementen toe aan uw asielrelaas. Dergelijk medisch-psychologische verslagen vormen geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin een persoon psychologische moeilijkheden opliep of ontwikkelde. Een arts, in dit geval een psycholoog, kan immers nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarbij deze letsels werden opgelopen. Er kan op geen enkele wijze een verband worden gezien tussen uw ingeroepen vrees voor vervolging en uw geschetste psychologische problematiek. De attesten die u neerlegt kunnen immers de waarachtigheid van de feiten geenszins aantonen. U verklaart dat uw psychische moeilijkheden het gevolg zijn van de beschuldigingen van de taliban aan uw adres (CGVS, p. 16). Gelet op uw uiterst ongeloofwaardige verklaringen dienaangaande, kan er evenmin geloof gehecht worden aan uw verklaring dat uw mentale moeilijk direct verbonden zijn aan uw ingeroepen asielmotieven.”* niet betwist doch aangeeft dat hoewel zijn psychologische toestand zijn vrees voor vervolging niet kan aantonen, dit wel degelijk een verklaring is voor het niet kunnen afleggen van uitgebreide, gedetailleerde en consistente verklaringen.

Het wijzen op zijn psychologische toestand vormt echter bezwaarlijk een dienstig verweer, waarmee hij er aldus niet in slaagt de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging of en reëel risico op ernstige schade aannemelijk te maken.

Vooreerst wijst de Raad erop, betreffende de observaties van de psycholoog in het attest van 15 september 2022 die verzoeker weergeeft in zijn verzoekschrift op p. 8, dat enkel apatisch zijn, geen mogelijkheid tot projectie en voortdurende angst voor imminent gevaar uit het neergelegde attest blijken. De Raad stelt vast dat uit de kopie voorgelegd aan de Raad blijkt dat dit attest niet volledig is. Ook de kopie van het attest voorgelegd aan het CGVS betreft exact dezelfde pagina van het attest en blijkt bijgevolg onvolledig. De observaties posttraumatische stress, intense stress, obsessieve ideeën, permanente angst, obsessief compulsieve stoornis, verlies van enthousiasme, isolement, schuldgevoel, onmacht, cognitieve moeilijkheden op vlak van geheugen en concentratie, uitgesproken symptomen en in staat van sociale en cognitieve dood, blijken geenszins uit het attest van 22 september 2015. Het feit dat verzoeker cognitieve moeilijkheden heeft op vlak van geheugen en concentratie betreffen dan ook loutere beweringen. Verzoeker maakt dan ook niet aannemelijk dat er voor het gehoor elementen voorlagen waarmee verweerder ten onrechte geen rekening heeft gehouden, noch dat er elementen betreffende zijn psychologische toestand zijn die een dermate impact hebben gehad op het afleggen van zijn verklaringen dat een andere beoordeling van deze verklaringen zich opdringt.

Verzoeker toont met het verwijzen naar het psychologisch attest van 15 september 2022, noch met de door hem voorgelegde overige (medische) stukken, aan niet in staat geweest te zijn om bepaalde gebeurtenissen te reconstrueren en op een consistente wijze uiteen te zetten. De Raad wijst erop dat uit het verslag van 13 oktober 2023 van dr. V.S. betreffende het mentaal onderzoek blijkt dat verzoeker zich goed oriënteert in tijd en ruimte, dat hij geen hallucinaties heeft, noch wanen, dat hij een droevige stemming, angst, soms donkere gedachten, moeilijke slaap, moeilijke eetlust oproept en dat er sprake is van sociale terugtrekking en posttraumatische stressstoornis.

De Raad stipt hierbij ook aan dat een zekere mate van stress en onbehagen inherent is aan een gehoor, doch dat dit er niet aan in de weg staat dat van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn beschermingsverzoek op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt. De vastgestelde incoherenties, onaannemelijkheden en inconsistenties hebben betrekking op elementen die behoren tot de kern van het vluchtrelaas en betreffen bepalende ervaringen in het leven van verzoeker waarvan redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in staat is hierover coherente en eenduidige verklaringen af te leggen. Uit de gegevens in het administratief dossier blijkt niet dat hij geheugenproblemen kent en dat deze hem zouden hebben verhinderd om volwaardige verklaringen af te leggen. Verzoeker was tijdens het persoonlijk onderhoud immers in staat om zijn vluchtrelaas op een zelfstandige en functionele manier uiteen te zetten. Er is in de bij het CGVS en voor de Raad bijgebrachte stukken sprake van een posttraumatische stressstoornis, slaapproblemen, droevige stemming, angst, donkere en suïcidaire gedachten, eetproblemen, depressie, sociale isolatie, radeloosheid, wanhoop, onmacht, apathie en geen mogelijkheid tot projectie, doch nergens wordt gesteld dat verzoeker omwille hiervan niet in staat kon/kan worden geacht tot het afleggen van coherente, gedetailleerde, doorleefde en geloofwaardige verklaringen inzake zijn vluchtrelaas in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming. In een attest van 10 juli 2023 van de psychiater N.F. is er sprake van cognitieve problemen en in het attest van 17 oktober 2023 van de psycholoog J.V., is er sprake van geheugenproblemen, problemen met verdeelde aandacht, concentratieproblemen en desoriëntatie in het dagelijks leven – waarbij dient vastgesteld te worden dat beide attesten dateren van maanden na het gehoor – doch blijkt ook uit deze attesten niet dat verzoeker omwille hiervan op het ogenblik van het gehoor niet in staat kon worden geacht tot het afleggen van coherente, gedetailleerde, doorleefde en geloofwaardige verklaringen inzake zijn vluchtrelaas.

Verzoeker kan dan ook niet gevolgd worden waar hij stelt dat onbetwiste psychische toestand een afdoende verklaring biedt voor de vastgestelde tegenstrijdigheden, vaagheden en onduidelijkheden, noch waar hij stelt dat het tekenend is en bijgevolg eerder indicatief voor zijn kwetsbaar psychologische toestand dat hij precies over die aspecten van zijn relaas die zijn vrees en bijkomende stress opwekken vage of tegenstrijdige verklaringen lijkt af te leggen, zoals de dood van zijn vader en van zijn neef.

Waar verzoeker betoogt dat verweerder motiveert dat betreffende die aspecten een bepaalde kennis verwacht mag worden, dat dit een volledig ongefundeerde verwachting betreft, dat een dergelijke blote opwerping niet voldoet aan de minimumvereisten van een afdoende motivering, dat het getuigt van een subjectief verwachtingspatroon, zonder enige wetenschappelijke basis en of zelfs minimale verduidelijking van wat dan precies wel verwacht zou worden, dat verweerder er ook op onwettige wijze voorwaarden mee toevoegt aan de wettelijke bepalingen aangaande de vaststelling van de algehele geloofwaardigheid en de bewijslast die op hem rust, waarbij hij wijst op artikel 48/6, §1 en 4 van de Vreemdelingenwet en de richtlijn daaromtrent van UNHCR, wijst de Raad er vooreerst op dat het feit dat verzoekers verklaringen onduidelijk, incoherent, inconsistent, tegenstrijdig of ongeloofwaardig worden bevonden, niet betekent dat het CGVS één of ander subjectief verwachtingspatroon zou vooropstellen. Indien verzoekers vluchtrelaas afwijkt van hetgeen redelijkerwijze in een bepaalde situatie kan worden verwacht, dient verzoeker echter wel *in concreto* uiteen te zetten waarom in zijn persoonlijk geval zijn situatie anders is dan hetgeen normaliter kan worden

verwacht. De ongeloofwaardigheid van een vluchtrelaas kan immers ook blijken uit onaannemelijke, vage, tegenstrijdige of inconsistente verklaringen, hetgeen *in casu* het geval is. Waar verzoeker in dit verband aldus wijst op zijn psychologische ingesteldheid om aan te geven dat van hem niet kan verwacht worden wat normaliter verwacht wordt, herhaalt de Raad dat verzoeker niet aantoont dat er elementen betreffende zijn psychologische toestand zijn die een dermate impact heeft gehad op het afleggen van zijn verklaringen dat een andere beoordeling van deze verklaringen zich opdringt, dat hij niet aantoont dat hij niet in staat is geweest om bepaalde gebeurtenissen te reconstrueren en op een consistente wijze uiteen te zetten, dat de vastgestelde incoherenties, onaannemelijkheden en inconsistenties betrekking hebben op elementen die behoren tot de kern van het vluchtrelaas en bepalende ervaringen in het leven van verzoeker betreffen waarvan redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in staat is hierover coherente en eenduidige verklaringen af te leggen, dat niet blijkt dat hij geheugenproblemen kende en dat deze hem zouden hebben verhinderd om volwaardige verklaringen af te leggen, dat hij tijdens het persoonlijk onderhoud immers in staat blijkt om zijn vluchtrelaas op een zelfstandige en functionele manier uiteen te zetten. Uit een lezing van het geheel van de motieven blijkt dat de beoordeling in de bestreden beslissing niet is gesteund op een subjectief oordeel vanwege de dossierbehandelaar, zoals verzoeker tracht te laten uitschijnen, maar op het ongeloofwaardig karakter van de door verzoeker afgelegde verklaringen.

Waar hij stelt dat de protection officer moet nagaan of hij de nodige mentale mogelijkheden heeft om deel te nemen aan het gehoor, dat verweerder tekort is gekomen aan die wettelijke verplichtingen door niet na te gaan of hij wel in staat is om een dergelijk gehoor te ondergaan, blijkt uit het gehoorverslag wel degelijk dat de protection officer weet had van de psychologische toestand van verzoeker en hiermee rekening heeft gehouden tijdens het persoonlijk onderhoud. Uit niets blijkt dat verzoeker niet in staat was om een gehoor te ondergaan, minstens toont verzoeker met zijn betoog het tegendeel niet aan. De Raad verwijst ook naar wat hieromtrent wordt uiteengezet in punt 4.2.

Verzoeker meent dat verweerder verzaakt aan het onbetwiste element van zijn psychologische gesteldheid het vereiste gewicht toe te kennen bij de beoordeling van de geloofwaardigheid, maar maakt dit, mede gelet op wat voorafgaat, niet concreet aannemelijk.

4.7.1.5. Betreffende de stelling dat de argumenten van verweerder betreffende zijn verklaringen over de precieze beweegredenen van de taliban om hem en zijn neef en buurman te beschuldigen, om passief te blijven in opvolging van hun dreigementen aan zijn vader en om al dan niet andere dorpelingen te dwingen met hen samen te werken, niet doorslaggevend zijn, dat het namelijk de inschatting betreft van de veronderstelde intentie en gedrag van derde personen, dat niet enkel de mentale processen bij een afwezige persoon per definitie ontoegankelijk zijn, doch dat ze daardoor ook irrelevant zijn bij de beoordeling van zijn geloofwaardigheid, wijst de Raad er vooreerst op dat hij de motieven *“Verzocht om te verduidelijken waarom uw neef en uw buur eveneens beschuldigd werden van verraad door de taliban, antwoordt u: “mijn paternale neef ging soms ook naar Hesarak met mij en de buurjongen. De buurjongen en mijn paternale neef werden ook later gedood. Mijn paternale neef werd gedood toen ze hoorden dat ik uit het land was gevlucht.” (CGVS p. 16) U zegt dat de buurman was beschuldigd omdat zijn zus in Hesarak woonde en hij ging daar ook naartoe (CGVS p. 17). U maakt echter niet duidelijk hoe uw neef en buurman op de hoogte werden gesteld van de beschuldigingen aan hun adres. Hiernaar gevraagd antwoordt u meermaals naast de kwestie. U geeft aan dat de buurman geen dreigbrief ontving maar onmiddellijk gedood werd. U verwoordt dit als volgt: “ze zijn de derde dag hem gewoon komen doden en hebben gezegd jij hebt dat gedaan omdat je naar huis in Hesarak ging. Ze hebben ons beschuldigd omdat we niet deden wat ze wilden.” (CGVS p. 17) Bijgevolg maakt u niet duidelijk hoe uw neef en buurman wisten dat zij beschuldigd werden door de taliban.”* overtollig acht. De overige motieven van de bestreden beslissing volstaan om de stelling dat verzoeker zijn vluchtrelaas niet aannemelijk heeft gemaakt te schragen. Verzoekers betoog tegen de argumenten van verweerder betreffende zijn verklaringen over de precieze beweegredenen van de taliban om hem en zijn neef en buurman te beschuldigen, is aldus niet dienstig. Betreffende de argumenten betreffende zijn verklaringen om passief te blijven in opvolging van hun dreigementen aan zijn vader, verduidelijkt verzoeker geenszins op welke motieven hij doelt. Daar zijn betoog betrekking heeft op het gedrag van derde personen, kan het geenszins gaan om het motief dat hij zelf passief bleef en geen moeite nam om informatie in te winnen omtrent de acties ondernomen door de taliban ten aanzien van zijn vader. In zoverre verzoeker zou wensen te wijzen op het passieve optreden van de taliban na het afleveren van de dreigbrief bij hem thuis, waarbij gemotiveerd wordt dat het onaannemelijk is dat de taliban hem ongemoeid liet omdat hij alsdan gemakkelijk kon ontkomen of zou wensen te wijzen op de passiviteit na het bedreigen van zijn vader, waarbij gemotiveerd wordt omtrent het feit dat de taliban niet bij hem thuis kwam zoeken naar verzoeker, wijst de Raad erop dat deze verklaringen wel degelijk relevant zijn voor de beoordeling van zijn geloofwaardigheid daar er van iemand die daadwerkelijk gezocht zou worden door de taliban verwacht mag worden dat hij doorleefde verklaringen kan afleggen die ten minste grenzen aan wat aannemelijk geacht kan worden. Zeker nu de taliban ervan overtuigd zouden zijn dat verzoeker de oorzaak is van de dood van commandant I. en enkele van zijn mannen kan er redelijkerwijze verwacht worden dat de taliban wel degelijk op zoek zouden zijn gegaan naar verzoeker alsook naar zijn huis zouden zijn gekomen om hem te zoeken. Bijgevolg zijn de

hierboven aangehaalde motieven wel degelijk relevant en doen verzoekers verklaringen wel degelijk afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas. In zoverre verzoeker zou wensen te wijzen op de passiviteit na het neerschieten van zijn vader, waarbij gemotiveerd wordt omtrent het feit dat de taliban na het neerschieten van de vader en de verhuis van zijn familie naar Hesarak, de familie van verzoeker niet meer benaderde, wijst de Raad erop dat niet het onaannemelijk gedrag van de taliban wordt opgeworpen, doch wel het niet aannemelijk karakter van de vrees, daar het gezin niet benaderd werd in Hesarak. Tot slot dient de Raad vast te stellen dat de argumenten van verweerder betreffende zijn verklaringen over de precieze beweegredenen van de taliban om al dan niet andere dorpelingen te dwingen met hen samen te werken, geen betrekking hebben op de intentie en het gedrag van derde personen. Er wordt niet gemotiveerd dat het gedrag van de dorpelingen of het gedrag van de taliban in deze onaannemelijk is, doch wel dat verzoeker niet kan vertellen wat de andere dorpelingen dienden te doen voor de taliban en hij, hiernaar gevraagd, de vraag ontwijkt, dat hij enkel in vage, algemene termen over de dorpelingen spreekt die werden meegenomen en opdrachten dienden uit te voeren zonder te preciseren wat dit dan concreet inhield. Het betoog van verzoeker is, wat betreft de argumenten van verweerder betreffende zijn verklaringen over de precieze beweegredenen van de taliban om al dan niet andere dorpelingen te dwingen met hen samen te werken, dan ook niet dienstig.

Verzoeker vervolgt dat de opsomming van al deze algemene en concrete elementen die doorslaggevend zijn voor een correcte geloofwaardigheidsevaluatie, de erg speculatieve manier illustreert waarop verweerder vraag- en antwoorddynamiek van het onderhoud benadert en de eenzijdig en negatieve interpretatie die hij daarbij geeft aan wat oorzaken van blijvende onduidelijkheden zouden kunnen zijn, dat hij een exegetische analyse maakt van vragen en antwoorden die louter gebaseerd is op de letterlijke inhoud van getranscribeerde formele taal, dat geen enkele aandacht of gewicht wordt gehecht aan bepaalde aspecten zoals vertaling, aanwezigheid van een tolk, minderjarigheid, het verloop van de tijd, talloze culturele aspecten en psychologische geestesgesteldheid, die één voor één en cumulatief een doorslaggevende impact kunnen hebben op het geheugen zowel als de weergaven van beleefde feiten en daarbij mogelijk ontstane misverstanden zouden kunnen verklaren, dat de analyse die verweerder maakte van zijn verklaringen hiermee geen rekening houdt en haaks staat op een beschermingsgerichte interpretatie die de wettelijke toepassing van de vluchtelingendefinitie vereist en op de daaruit voortvloeiende invulling van de bewijslast en de motiveringsplicht.

Wat betreft zijn bewering dat er geen enkele aandacht of gewicht wordt gehecht aan zijn psychologische gesteldheid, wordt verwezen naar wat daarover hierboven reeds werd gesteld. Wat betreft zijn bewering dat er geen enkele aandacht of gewicht wordt gehecht aan zijn minderjarigheid, stelt de Raad vast dat in de bestreden beslissing werd aangegeven dat verzoeker niet minderjarig was op het ogenblik van het gehoor. Verzoeker laat na de concrete elementen hieromtrent in de bestreden beslissing te betwisten.

Verder laat verzoeker na om voormeld algemeen betoog verder uit te werken of te staven. Hij brengt dan ook geen concrete en naar behoren gestaafde elementen of argumenten aan die een ander licht kunnen werpen op de hoger weergegeven pertinente motieven van de bestreden beslissing. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn deugdelijk en draagkrachtig en worden door verzoeker niet weerlegd of ontkracht, zodat zij onverminderd overeind blijven.

Gelet op wat voorafgaat maakt verzoeker niet aannemelijk dat de motivering op subjectieve overwegingen gebaseerd is en verweerder een selectieve en eenzijdige lezing van zijn eigen administratief dossier geeft en een aantal cruciale en objectieve aspecten niet in overweging heeft genomen, dat verweerder hem minstens het voordeel van de twijfel had moeten toekennen, dat verweerder tekort is geschoten in de onderzoeksplicht en de lat onredelijk hoog legt betreffende de bewijslast.

De Raad merkt ter volledigheid nog op dat verzoeker geen concrete gegevens aanbrengt waaruit blijkt dat het CGVS bevooroordeeld zou zijn geweest of dat zijn verzoek om internationale bescherming niet eerlijk of onzorgvuldig zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het CGVS onpartijdig en hebben deze geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van een verzoeker. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit.

4.7.1.6. Betreffende de documenten, stelt de Raad vast dat de documenten die betrekking hebben op de psychologische en mentale toestand van verzoeker, hierboven reeds werden besproken. Voorts betwist verzoeker de motieven *“Ook de originele documenten die u neerlegt, met name: een brief van uw sociaal assistent, een verslag van een psychologische consultatie, een arbeidsovereenkomst in België en kopieën van de taskara van uw vader, een foto van het lichaam van uw vader, een foto van het lijk van uw paternale neef, kunnen bovenstaande beslissing niet in positieve zin wijzigen. Met betrekking tot het psychologisch verslag dat u neerlegt dient het volgende te worden opgemerkt: hoewel begrip kan worden opgebracht voor uw mogelijke mentale moeilijkheden, voegt het attest geen verdere elementen toe aan uw asielrelaas.*

Dergelijk medisch-psychologische verslagen vormen geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin een persoon psychologische moeilijkheden opliep of ontwikkelde. Een arts, in dit geval een psycholoog, kan immers nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarbij deze letsels werden opgelopen. Er kan op geen enkele wijze een verband worden gezien tussen uw ingeroepen vrees voor vervolging en uw geschetste psychologische problematiek. De attesten die u neerlegt kunnen immers de waarachtigheid van de feiten geenszins aantonen. U verklaart dat uw psychische moeilijkheden het gevolg zijn van de beschuldigingen van de taliban aan uw adres (CGVS, p. 16). Gelet op uw uiterst ongeloofwaardige verklaringen dienaangaande, kan er evenmin geloof gehecht worden aan uw verklaring dat uw mentale moeilijk direct verbonden zijn aan uw ingeroepen asielmotieven. De door u neergelegde foto van uw vader weet evenmin te overtuigen. Deze foto waarop een man van wie u beweert dat het uw vader is met een verwonding staat afgebeeld, vormt geen bewijs van uw ingeroepen vrees. Aan dergelijke privé-foto's kan geen enkele bewijswaarde worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld. Dezelfde redenering geldt voor de foto die u van uw neef neerlegt. Daarnaast kan worden toegevoegd dat uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier (zie info toegevoegd aan blauwe map) blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw beweringen te herstellen." niet. Deze blijven dan ook onverminderd overeind. Betreffende de bij de aanvullende nota van 12 januari 2024 neergelegde kopie van een foto van zijn, volgens de inventaris, overleden vader, stelt de Raad vast dat foto's geen sluitend bewijs leveren van de identiteit van de overledene of afgebeelde persoon, noch van de beweerdde context waarin deze persoon beweerdelijk om het leven zou zijn gekomen. De Raad wijst er in dit verband ook op dat de bewijswaarde van dergelijke privéfoto's hoe dan ook beperkt is, daar deze door mogelijke inscenering van omstandigheden geen garantie bieden over de authenticiteit van wat wordt afgebeeld.

De mailcorrespondentie met T. Ruttig van 22 december 2022 die verzoeker voegt aan zijn verzoekschrift heeft betrekking op de positie van de taliban ten aanzien van terugkeerders uit westerse landen en heeft geen betrekking op de persoon van verzoeker. De arbeidsovereenkomst die verzoeker voorlegt bij het CGVS toont enkel een tewerkstelling in België aan. De e-mailuitwisseling en de arbeidsovereenkomst staven de problemen die verzoeker verklaart te hebben gekend met de taliban niet.

De documenten die verzoeker neerlegde ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming kunnen aldus de gemaakte appreciatie omtrent de geloofwaardigheid van het asielrelaas van verzoeker niet ombuigen.

4.7.1.7. Gelet op wat voorafgaat kan verzoeker niet gevolgd worden waar hij meent dat gelet op zijn argumenten de geloofwaardigheidsbeoordeling van verweerder niet kan worden bijgetreden, dat zijn geloofwaardigheid niet verder kan betwist worden en dient overgegaan te worden tot het onderzoek van de gegrondheid van de vrees.

4.7.1.8. Verzoeker meent dat zijn onbetwiste of onbetwistbare kwetsbaar psychologische staat doorslaggevend is bij een beoordeling ten gronde, dat deze immers een beslissend element vormt in de vaststelling dat hij over een risicoprofiel beschikt bij terugkeer, dat in eerste instantie de psychologische toestand dermate is dat een subjectieve vrees bewezen kan worden geacht, dat er immers geen bewijs is van oorzaak en omstandigheden maar wel van de ernstige psychologische staat die relevant is bij de prospectieve beoordeling van de vrees of het schaderisico in geval van terugkeer, dat de psycholoog erop wijst dat hij een geval van permanente terreur en imminent gevaar beleeft en zich in een staat van sociale en cognitieve dood bevindt en dat overeenkomstig artikel 48/6, §5, c) van de Vreemdelingenwet rekening moet gehouden worden met de individuele en persoonlijke elementen teneinde te beoordelen of op basis van zijn omstandigheden, de daden waaraan hij blootgesteld is of zou kunnen worden, met vervolging of ernstige schade overeenkomen.

De Raad merkt op dat het UNHCR "*Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the status of refugees*" duidelijk stelt dat een gegronde vrees, naast het subjectieve element ook een objectief element vereist in de vorm van een objectieve situatie, en dat beide elementen in aanmerking moeten worden genomen. Op analoge wijze, herhaalt de Raad dat een subjectieve vrees enkel relevant is wanneer er een objectieve basis is, met name zwaarwegende gronden, die het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade onderbouwen, wat in deze niet het geval is.

4.7.1.9. Verzoeker vervolgt, in het kader van zijn betoog dat de kwetsbare mentale toestand een beslissend element vormt in de vaststelling dat hij over een risicoprofiel beschikt in geval van terugkeer, dat verweerder

voor de beoordeling van het vervolgings- of schaderisico in geval van terugkeer omwille van verblijf in het buitenland risicobepalende omstandigheden opsomt die voor een negatieve perceptie kunnen zorgen die tot vervolging kunnen leiden, dat ondermeer 'gedragingen van de verzoeker' een dergelijke omstandigheid zijn. Hij meent dat hij wel degelijk zelf concrete elementen heeft aangehaald tijdens het gehoor, namelijk het psychologisch attest, waaruit blijkt dat zijn gedrag ernstig verstoord is door zijn toestand, dat hij daarmee aan de op hem rustende bewijslast heeft voldaan. Daarenboven wijst verzoeker op beschikbare landeninformatie waaruit blijkt dat hij over een risicoprofiel beschikt, dat zowel het gebrek aan adequate medische en psychologische hulp voor personen met mentale problemen, als de mogelijke mishandeling die ze daarbovenop mogen vrezen allebei behandelingen zijn die gekwalificeerd worden als vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag. Verzoeker citeert uit het recentste Afghanistanrapport van januari 2023 van de EUAA waarin staat dat in Afghanistan mensen met mentale en fysieke beperkingen vaak gestigmatiseerd worden, dat hun conditie soms beschouwd wordt als de wil van God, dat mishandeling door hun familie en omgeving voorkomt, dat vrouwen, herplaatste personen en teruggekeerde migranten met mentale problemen in het bijzonder kwetsbaar zijn.

Verzoeker meent enerzijds dat hij het risico zal lopen op vervolging of ernstige schade daar hij in het buitenland verbleven heeft en in de negatieve perceptie zal komen, waarbij er voor hem een risicofactor speelt, namelijk zijn ernstig verstoord gedrag omwille van zijn toestand, welke hij heeft aangetoond bij het gehoor. Hierbij kan verwezen worden naar wat uiteengezet wordt in punt 4.7.2.

Anderzijds meent verzoeker dat hij een risicoprofiel heeft op vervolging of ernstige schade omwille van het feit dat hij mentale problemen heeft en hierdoor adequate medische en psychologische hulp ontloopt alsook mogelijke mishandeling dient te vrezen.

Betreffende het gebrek aan de nodige medische en psychologische hulp, wijst de Raad erop dat verzoeker zich beperkt tot de loutere bewering dat hij geen medische en psychologische hulp kan krijgen voor zijn mentale problemen. Verzoeker maakt niet concreet aannemelijk dat hij, voor zover noodzakelijk, in Afghanistan geen toegang zal hebben tot psychische hulp, noch dat hij er onmenselijk zal worden behandeld. Volledigheidshalve wijst de Raad erop dat de medische en psychologische problemen van verzoeker geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, zoals het Hof van Justitie overigens reeds duidelijk oordeelde in de zaak M'bodj (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). Voor de beoordeling van medische elementen dient een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht te worden aan de staatssecretaris van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Ten slotte moet vastgesteld worden dat verzoeker *in casu* geenszins aantoonde dat hij omwille van medische problemen zou worden onderworpen aan vervolging of een 'onmenselijke behandeling' in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt immers geen argumenten of elementen aan op basis waarvan kan worden aangenomen dat hem op intentionele en gerichte wijze medische zorg zou worden ontzegd of opzettelijk worden geweigerd. In zoverre verzoeker in dit kader zou wensen te wijzen op de informatie uit het recentste Afghanistanrapport van januari 2023 van de EUAA waarin staat dat in Afghanistan mensen met mentale en fysieke beperkingen vaak gestigmatiseerd worden, dat hun conditie soms beschouwd wordt als de wil van God en dat mishandeling door hun familie en omgeving voorkomt, kan de Raad enkel vaststellen dat hieruit geenszins blijkt dat deze personen medische zorgen worden ontzegd of opzettelijk worden geweigerd.

Betreffende de mogelijke mishandeling, stelt de Raad voorts vast dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij persoonlijk omwille van zijn mentale toestand vervolging of ernstige schade moet vrezen daar hij niet aannemelijk maakt dat hij, bij een terugkeer, onderhevig zal zijn aan stigmatisering. Immers heeft verzoeker nog een familiaal netwerk in Afghanistan. Hij verklaarde dat zijn familie – vader, moeder, zussen en broer – omwille van de problemen twee maanden voor het persoonlijk onderhoud verhuisd is naar het huis van zijn maternale oom in Shabak, Hesarak, dat aldaar ook nog twee andere maternale ooms wonen (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 7 en p. 9). Eveneens heeft hij verklaard dat zijn laatste contact twee maanden geleden was en hij sindsdien geen contact meer heeft met zijn familie, dat hij nog contact had met zijn vader en na diens dood nog met zijn maternale neef maar dat die hem in tussentijd geblokkeerd heeft (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 7). Daarnaast blijkt dat hoewel verzoeker verklaart dat hij, behoudens met zijn vader en zijn maternale neef, met niemand anders contact heeft (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 7), hij eveneens verklaart dat, na het neerschieten van zijn vader, zijn moeder niet duidelijk heeft gezegd of hij dood is of nog leeft, waaruit blijkt dat hij eveneens nog contact heeft gehad met zijn moeder, alsook verklaart dat als hij via zijn maternale neef hoort 'van vandaag' hij zegt dat vader bij hen is, waaruit zou kunnen blijken dat verzoeker tot kort voor het persoonlijk onderhoud op het CGVS nog contact had met zijn maternale neef (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 19). Gevraagd wanneer hij dan laatst contact had met zijn moeder, verklaart verzoeker dat hij een maand geleden nog contact had maar dat zijn maternale neef hem dan geblokkeerd heeft (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 20). Gezien verzoeker klaarblijkelijk op het ogenblik van het persoonlijk onderhoud bij het CGVS nog niet weet of zijn vader al dan niet gestorven is nadat hij werd neergeschoten en

hij bij de aanvullende nota van 11 januari 2024 een foto van zijn 'overleden vader' voegt, kan hieruit besloten worden dat verzoeker na het persoonlijk onderhoud op het CGVS wel in de mogelijkheid is geweest om opnieuw contact op te nemen met familie of kennissen in Afghanistan. Uit het bij de aanvullende nota van 11 januari 2024 gevoegde 'medische dossier' blijkt voorts dat verzoeker op 25 augustus 2023 bij dr. L.V. vertelt over zijn moeder, dat hij bezorgd is omdat zijn moeder weet dat het niet goed gaat met hem en dat zij geweend heeft aan de telefoon. Ook hieruit blijkt eerder dat er na het persoonlijk onderhoud bij het CGVS nog contact was met zijn moeder. Daarnaast blijkt ook uit de contacten met zijn moeder, waarvan op het ogenblik van het persoonlijk onderhoud op het CGVS het laatste dateerde van een maand voordien, dat zijn moeder op de hoogte is van zijn psychologische toestand en bezorgd is om hem (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 20.) Aldus liggen er geen elementen voor waaruit zou kunnen blijken dat verzoeker stigmatisering zou moeten vrezen. Bovendien, en nog daargelaten de vraag of kan blijken dat verzoeker bij terugkeer naar en een verblijf in Afghanistan nog steeds dezelfde mentale problemen zou ondervinden, daar deze klaarblijkelijk – toch minstens gedeeltelijk – te wijten zijn aan een ongerustheid over het lot van zijn vader en zijn familie en aan zijn sociaal isolement alhier, verduidelijkt verzoeker ook niet, op basis van welke elementen het voor de omgeving duidelijk zou zijn dat verzoeker psychologische en mentale problemen heeft.

Gelet op wat voorafgaat kan verzoeker niet gevolgd worden in zijn betoog dat er minstens ernstige indicaties zijn dat de onbetwistbare subjectieve vrees voor vervolging in geval van terugkeer ook objectief gegrond is.

4.7.1.10. Uit wat voorafgaat kan besloten worden dat geen geloof kan worden gehecht aan het vluchtrelaas van verzoeker.

Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, §4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker.

4.7.1.11. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A, (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

Gelet op het feit dat geen geloof kan worden gehecht aan het vluchtrelaas van verzoeker, kan hij ook niet steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

4.7.2. Betreffende de vrees wegens (gepercipieerde) verwestering en/of een terugkeer na verblijf in Europa

4.7.2.1. Op basis van de objectieve landeninformatie, die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, kan volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 18). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. De *de facto*-regering beschouwt zichzelf als een sturende instantie met een fundamentele doelstelling om/ de bevolking te doen leven volgens de religieuze wetgeving. De conservatieve opperste leider Haibatullah Akhundzada houdt steeds nadrukkelijker de touwtjes in handen en zijn gezag is steeds dwingend geworden. In november 2022 gaf hij opdracht tot volledige invoering van de taliban-versie van de sharia (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 26).

De mensenrechtensituatie in Afghanistan is na de machtsovername gradueel verslechterd en verschillende bronnen stellen een tendens vast waarbij de *de facto*-administratie ontwikkelt naar een theocratische politiestaat die regeert in een sfeer van angst en misbruik (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 21). Om de strenge leefregels van de talibans zeer strikte interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de *de facto*-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: het MPVPV) opgericht, en gebruikt daartoe ook het 'Taliban General Directorate of Intelligence' (GDI) en een aantal *de facto*-staatsinstellingen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 24).

De taliban, die de Deobandi-islam aanhangen, een puriteinse en conservatieve tak binnen de soennitische islam, streven een zuivering van de Afghaanse samenleving na waarbij buitenlandse invloeden worden geweerd. De *de facto*-regering heeft daartoe massaal geïnvesteerd in het bouwen van moskeeën en madrassa's over het hele land. In deze optiek is ook het westers seculier onderwijssysteem onder vuur

komen te liggen en inspanningen om westers seculier onderwijs te bannen zijn toegenomen ten voordele van de uitbreiding van religieus onderwijs (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 94, 101).

Het toepasselijke rechtskader blijft onduidelijk. De *de facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de facto*-regeringen, vaardigen nog steeds verschillende decreten en richtlijnen uit met betrekking tot het naleven van de sharia in het dagelijkse leven, die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde de secretaris-generaal van de VN dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 41 ev.). Verder is laster en ongefundeerde kritiek op de *de facto*-regering verboden, moeten nationale en internationale ngo's hun vrouwelijke medewerkers op non-actief zetten, zo niet kunnen zij hun licentie verliezen, is het voor vrouwen verboden om voor VN-agentschappen te werken, is universitaire scholing voor vrouwen geschorst, moeten schoonheidssalons sluiten en moet het vieren van Valentijn worden vermeden. Naast deze nationale decreten en instructies, die aanleiding geven tot het institutionaliseren van een genderapartheid, werden er in sommige provincies ook bijkomende instructies uitgevaardigd. Zo werd in sommige provincies aan winkeliers het verbod opgelegd om te verkopen aan vrouwen zonder hidjab. Voorts werd gerapporteerd dat het in Kabul verboden is om muziek te spelen in trouwzalen en dat vrouwen geen parken en publieke badhuizen mogen bezoeken, werden in Helmand en Kandahar onderwijsinstellingen gesloten tot nader order, werden winkeliers in Mazar-e-Sharif verplicht hun winkels te sluiten gedurende de gebeden en deze bij te wonen en werden mannelijke leerkrachten en studenten in Kandahar verplicht schriftelijk te beloven de taliban-interpretatie van de sharia na te leven, met inbegrip van het dragen van traditionele Afghaanse kleren en het groeien van een baard (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 24).

Er bestaan lokale verschillen in de handhaving van de opgelegde decreten, instructies en regels (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 45-48 en EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 22 en 24-25).

Gelet op de grote interne variatie is het voor de Afghaanse bevolking niet steeds duidelijk welke regels waar van toepassing zijn en is er volgens sommige bronnen sprake van een juridisch vacuüm. Instructies zijn vaak opzettelijk vaag geformuleerd, zijn vaak niet schriftelijk en worden gecommuniceerd via verschillende kanalen, waaronder via de persoonlijke sociale mediakanalen van talibanverantwoordelijken en in media-interviews, waardoor de juridische aard niet altijd duidelijk is. Een aantal bronnen wijzen op lokale variatie in de toepassing van sommige regels, zoals de verplichting voor vrouwen om begeleid te worden door een '*mahram*'. Er wordt ook melding gemaakt van tegenstrijdige communicatie door de taliban en over de mogelijkheid om bepaalde aankondigingen te omzeilen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 22). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels dan weer uitgebreider dan was voorzien door het *de facto*-ministerie in Kabul (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 95, geciteerd in CEDOCA, *COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*, 14 december 2023).

Aanvankelijk werd een tendens waargenomen onder taliban-rechters om niet te strenge vonnissen uit te spreken en waren er slechts sporadisch lokale berichten over lijfstraffen of doodstraffen. Op 14 november 2022 droeg de opperste leider Akhundzada evenwel alle taliban-rechters op om de sharia volledig toe te passen en '*hudud*'- en '*qisas*'-straffen op te leggen. Deze straffen omvatten onder meer executies, steniging, geseling en amputatie van ledematen (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 27).

In het bijzonder wat betreft '*zina*'— d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen, wat tevens kan worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. '*Zina*' is één van de '*hudud*'-misdaden (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 7, voetnoot 1). Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 35, 87-88 en 95-96). In het Algemeen Ambtsbericht wordt gesteld dat geen betrouwbare gegevens bestaan over de bestraffing van '*zina*' en dat het moeilijk is cijfers te vinden voor van aantallen lijfstraffen voor deze specifieke '*hudud*'-misdad aangezien de politie deze cijfers niet meedeelt (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 130).

Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, "*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice*

in the *Taleban's second Emirate*", van 15 juni 2022 in EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 30). Ook de meest recente landeninformatie schept hierover geen duidelijkheid.

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van "*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*", waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA, *Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*, p. 17). UNAMA rapporteerde 63 gevallen van zweepslagen uitgesproken door een *de facto*-rechtbank in de periode 15 augustus 2021 tot 24 mei 2023, die betrekking hadden op 394 slachtoffers; AW rapporteerde 56 gevallen van zweepslagen in de periode oktober 2022 tot september 2023 en Rawadari rapporteerde 69 personen die zweepslagen hadden gekregen in de eerste zes maanden van 2023. UNAMA rapporteerde later dat publieke lijfstraffen bleven uitgevoerd worden in de periode juli tot september 2023 (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 27). De plaatsvervangende taliban-opperrechter kondigde aan dat rechtbanken in het hele land 175 personen hadden veroordeeld tot '*qisas*'-straffen, 37 tot steniging en 103 tot '*hudud*'-straffen zoals zweepslagen en amputatie (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 130).

Een professor aan de American University of Afghanistan wees erop dat bij het uitspreken van lijfstraffen in principe een zeer hoge bewijsstandaard geldt. Het grote aantal lijfstraffen dat reeds werd uitgevoerd wijst er volgens hem echter op dat een zeer 'soepele' bewijsstandaard wordt gehanteerd door de taliban. Bovendien worden opgelegde straffen niet steeds vooraf gegaan door een rechterlijke procedure, maar worden ze veeleer opgelegd via individuele, *ad-hoc*-beslissingen, bijvoorbeeld door leden van de MPVPV en de *de facto*-politie, wanneer deze vaststellen tijdens controles op straat dat burgers zich niet aan de opgelegde regels houden (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 27).

De scheiding van mannen en vrouwen in het openbare leven op straat wordt door controleurs van de MPVPV gecontroleerd, die volgens sommige bronnen ook vragen stelden over de kernelementen van de islam of over de sharia en mensen die hierop niet het juiste antwoord gaven naar het politiebureau brachten (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 23-24 en EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 20). Volgens Dr. Schuster hebben de taliban sociale media profielen gemonitord en werden mensen beschuldigd van morele corruptie (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 98). Een andere bron stelt dat het monitoren van sociale media vooral leidde tot het opsporen van personen die kritiek uitten in eigen naam (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, "*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*", juni 2023, p. 44). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie ("*Ministry of Communications and Information Technology*") wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met "*immorele inhoud*" te beperken (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 44). Volgens verschillende bronnen controleren de taliban niet alleen sociale media netwerken maar luisteren zij ook mee met telefoongesprekken, ook met personen die vanuit het buitenland naar familieleden in Afghanistan belden (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 44, 80, 116). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons wordt bekeken (Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 23, waarnaar wordt verwezen in de EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De opperste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de "*geloofsethiek en denkwijze*" van Afghanen die Afghanistan verlaten in gevaar werden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen (voetnoot 476, TOLONews, "*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*", 8 december 2021 in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA,

Afghanistan targeting of individuals, augustus 2022, p. 50-51). Desalniettemin hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge taliban-functionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en volgens het Algemeen Ambtsbericht is het onduidelijk of en welke eventuele problemen teruggekeerde Afghanen zouden kunnen krijgen en hoe zij behandeld zouden worden bij terugkeer naar Afghanistan, aangezien de informatie hierover beperkt en anekdotisch is (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 53-55; Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 148-149; CEDOCA, *COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*, 14 december 2023, p. 36). Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: Denmark, DIS, *Afghanistan – taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 23 en 38 in EUAA, *Afghanistan: targeting of individuals*, augustus 2022, p. 55). Het is voor de taliban in dorpen dan ook gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd (Nederlands Ministerie van Buitenlandse Zaken, *Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*, juni 2023, p. 44).

Het Noorse Landinfo benadrukt dat de Afghaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat dit ook wordt gereflecteerd in de wijze waarop de nieuwe *de facto*-autoriteiten het land besturen. Er is een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen zijn mogelijk en er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke reacties zullen dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in Afghanistan naar waar deze persoon terugkeert (CEDOCA, *COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*, 14 december 2023, p. 36).

Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 55). Bronnen geven ook aan dat individuen die als "verwesterd" worden gezien, bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als "verraders" of "ongelovigen".

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, augustus 2022, p. 51, EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 100). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen kunnen worden aangeduid:

- (1) personen "die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden", dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (2) personen die "verwesterd" zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht.

Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven)

verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van 'zina' kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

In de *Country Guidance: Afghanistan* van de EUAA wordt gesteld dat vervolging van personen die onder dit profiel vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. De Raad kan de richtsnoeren van EUAA waarnaar verweerder in zijn aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA, *Country Guidance: Afghanistan*, januari 2023, p. 21 en 72-79). De actualisatie van de landeninformatie door middel van de aanvullende nota van de commissaris-generaal doet niet anders besluiten.

4.7.2.2. Uit de stukken van het rechtsplegingsdossier blijkt dat verzoeker thans 26 jaar oud is, hij sedert 23 november 2021 in België verblijft en hij in 2021 Afghanistan heeft verlaten. Daarnaast blijkt ook dat verzoeker mentale problemen heeft en psychologische en psychiatrische hulp ontvangt in België. In het verzoekschrift beroept hij zich op zijn verblijf in Europa en het feit dat zijn mentale problemen een versterkende risico-factor is waardoor de kans reëel is dat hij zich bij een terugkeer naar zijn dorp, na jaren afwezigheid, door zijn psychologische profiel, niet aan de negatieve aandacht van de leden en aanhangers van de taliban en de lokale bevolking zal kunnen onttrekken. Verzoeker heeft bij het CGVS een arbeidsovereenkomst overgemaakt en zijn advocaat heeft op het einde van het persoonlijke onderhoud gewezen op verwestering. De Raad herhaalt dat verzoeker meent dat hij het risico zal lopen op vervolging of ernstige schade daar hij in het buitenland verbleven heeft en in de negatieve perceptie zal komen, waarbij er voor hem een risicofactor speelt, namelijk zijn ernstig verstoord gedrag omwille van zijn toestand.

4.7.2.3. Vooreerst wijst de Raad erop dat verzoeker tot ongeveer zijn 24 jaar in Afghanistan heeft verbleven alwaar hij 7 tot 8 jaar naar de madrassa ging en zijn vader hielp met de geiten (verklaring DVZ, nr. 12; persoonlijk onderhoud CGVS, p. 8-9), waaruit kan worden afgeleid dat hij in Afghanistan gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. De duur van zijn verblijf in België sinds november 2021, *in casu* iets meer dan twee jaar, is verder dermate kort dat niet kan worden aangenomen dat verzoeker dermate is verankerd in de Belgische samenleving dat hij geen sterke voeling meer zou hebben met zijn land van herkomst en niet langer bekend zou zijn met de Afghaanse normen en waarden. Zodoende kan niet worden aangenomen dat verzoeker totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer. Er kan hierbij nog worden aangestipt dat verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud gewag maakte van de aanwezigheid van de taliban in zijn dorp, toen hij er nog woonde (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 14).

Hierbij wordt nog aangestipt dat verzoeker niet aantoont dat hij bij terugkeer niet meer kan rekenen op enig familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan. Hij verklaarde dat zijn familie – vader, moeder, zussen en broer – omwille van de problemen twee maanden voor het persoonlijk onderhoud verhuisd is naar het huis van zijn maternale oom in Shabak, Hesarak, dat aldaar ook nog twee andere maternale ooms wonen (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 7 en p. 9). Eveneens heeft hij verklaard dat zijn laatste contact twee maanden geleden was en hij sindsdien geen contact meer heeft met zijn familie, dat hij nog contact had met zijn vader en na diens dood nog met zijn maternale neef maar dat die hem in tussentijd geblokkeerd heeft (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 7). Daarnaast blijkt dat hoewel verzoeker verklaart dat hij, behoudens met zijn vader en zijn maternale neef, met niemand anders contact heeft (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 7), hij eveneens verklaart dat, na het neerschieten van zijn vader, zijn moeder niet duidelijk heeft gezegd of hij dood is of nog leeft, waaruit blijkt dat hij eveneens nog contact heeft gehad met zijn moeder, alsook verklaart dat als hij via zijn maternale neef hoort 'van vandaag' hij zegt dat vader bij hen is, waaruit zou kunnen blijken dat verzoeker tot kort voor het persoonlijk onderhoud op het CGVS nog contact had met zijn maternale neef (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 19). Gevraagd wanneer hij dan laatst contact had met zijn moeder, verklaart verzoeker dat hij een maand geleden nog contact had maar dat zijn maternale neef hem dan geblokkeerd heeft (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 20). Gezien verzoeker klaarblijkelijk op het ogenblik van het persoonlijk onderhoud bij het CGVS nog niet weet of zijn vader al dan niet gestorven is nadat hij werd neergeschoten en hij bij de aanvullende nota van 11 januari 2024 een foto van zijn 'overleden vader' voegt, kan hieruit besloten worden dat verzoeker na het persoonlijk onderhoud op het CGVS wel in de mogelijkheid is geweest om opnieuw contact op te nemen met familie of kennissen in Afghanistan. Uit het bij de aanvullende nota van 11 januari 2024 gevoegde 'medische dossier' blijkt voorts dat verzoeker op 25 augustus 2023 bij dr. L.V. vertelt over zijn moeder, dat hij bezorgd is omdat zijn moeder weet dat het niet goed gaat met hem en dat zij geweend heeft aan de telefoon. Ook hieruit blijkt eerder dat er na het persoonlijk onderhoud bij het CGVS nog contact was met zijn moeder. Desgevallend kan verzoeker zich aldus informeren omtrent de huidige geldende regels en normen bij zijn familie.

Volledigheidshalve kan nog opgemerkt worden dat verzoeker zich nog steeds bedient van een tolk Pashtou en verklaarde soennitisch moslim te zijn (Verklaring DVZ, nr. 9; persoonlijk onderhoud CGVS, p. 6).

Met de loutere verwijzing naar zijn verblijf buiten Europa, laat verzoeker na om *in concreto* aan te tonen dat hij door zijn verblijf in Europa dermate is verwesterd dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan.

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden, noch als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden. Bovendien wijst de Raad erop dat een door louter tijdsverloop ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling, tenzij de verzoeker aannemelijk maakt dat deze levenswijze bijzonder belangrijk is voor hem en een wezenlijk bestanddeel vormt van zijn identiteit of zijn morele integriteit. Het komt aan verzoeker toe om dit aan te tonen, met name dat hij bepaalde concrete gebruiken of elementen van een levensstijl heeft aangenomen die deel uitmaken van of dermate fundamenteel zijn voor zijn identiteit of morele integriteit dat er van hem niet mag worden verwacht dat hij afziet van dit gedrag of deze levenswijze opgeeft om een dreigende vervolging te ontlopen wegens niet naleving van heersende regels en normen in Afghanistan, en dit als uiting of toeschrijving van een politieke of religieuze overtuiging. Verzoeker blijft daartoe evenwel in gebreke.

Door het enkel voorleggen van een arbeidsovereenkomst, wordt evenmin aangetoond dat verzoeker niet langer in staat zou zijn om zich aan te passen aan de Afghaanse waarden en normen, noch dat er in zijn hoofde sprake is van gedrag dat is gebaseerd op een politieke overtuiging en dat bijzonder belangrijk is om zijn identiteit of morele integriteit te behouden, zodat niet van hem mag worden verwacht dat hij dit opgeeft.

Dat verzoeker werkt in België is lovenswaardig doch toont niet aan dat hij dermate is verwesterd dat hij zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, dan wel dat hij als dusdanig zal worden gepercipieerd. Hoewel hieruit blijkt dat verzoeker zich aanpast aan de omstandigheden van zijn verblijf in België, tonen deze stukken geen daadwerkelijke verwestering aan, *i.e.* een internaliseren van westerse waarden en normen, noch kunnen deze gegevens op afdoende wijze een toegeschreven verwestering aannemelijk maken.

Verzoeker toont bijgevolg niet *in concreto* aan dat hij gedurende de twee jaren dat hij in het Westen verblijft een gedrags- en/of gedachtenpatroon heeft ontwikkeld dat dermate fundamenteel is voor het behoud van zijn identiteit of morele integriteit dat van hem niet zou mogen worden verwacht dat hij die opgeeft of aanpast aan de verwachtingen en regels die gelden binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban. De elementen die hij aanhaalt, wijzen evenmin op het bestaan van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te verbergen of te veranderen gedragingen of kenmerken in zijn hoofde die hem zouden blootstellen aan het risico om als verwesterd te worden gepercipieerd en vervolgd.

Waar verzoeker inzake de gedragingen, wijst op zijn kwetsbare psychologische toestand, verduidelijkt hij geenszins op welke wijze dit een gedraging zou zijn die hem zou blootstellen aan het risico om als verwesterd te worden gepercipieerd en vervolgd.

In zoverre hij meent dat hij omwille van een terugkeer uit het Westen in combinatie met zijn mentale toestand in het vizier van de taliban zal komen, herhaalt de Raad dat verzoeker niet aannemelijk dat hij persoonlijk omwille van zijn mentale toestand vervolging of ernstige schade moet vrezen daar hij niet aannemelijk maakt dat hij, bij een terugkeer, onderhevig zal zijn aan stigmatisering of als terugkeerder uit het buitenland in het vizier van de taliban zou komen. Immers heeft verzoeker nog een familiaal netwerk in Afghanistan. Hij verklaarde dat zijn familie – vader, moeder, zussen en broer – omwille van de problemen twee maanden voor het persoonlijk onderhoud verhuisd is naar het huis van zijn maternale oom in Shabak, Hesarak, dat aldaar ook nog twee andere maternale ooms wonen (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 7 en p. 9). Eveneens heeft hij verklaard dat zijn laatste contact twee maanden geleden was en hij sindsdien geen contact meer heeft met zijn familie, dat hij nog contact had met zijn vader en na diens dood nog met zijn maternale neef maar dat die hem in tussentijd geblokkeerd heeft (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 7). Daarnaast blijkt dat hoewel verzoeker verklaart dat hij, behoudens met zijn vader en zijn maternale neef, met niemand anders contact heeft (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 7), hij eveneens verklaart dat, na het neerschieten van zijn vader, zijn moeder niet duidelijk heeft gezegd of hij dood is of nog leeft, waaruit blijkt dat hij eveneens nog contact heeft gehad met zijn moeder, alsook verklaart dat als hij via zijn maternale neef hoort 'van vandaag' hij zegt dat vader bij hen is, waaruit zou kunnen blijken dat verzoeker tot kort voor het persoonlijk onderhoud op het CGVS nog contact had met zijn maternale neef (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 19). Gevraagd wanneer hij dan laatst contact had met zijn moeder, verklaart verzoeker dat hij een maand geleden nog contact had maar dat zijn maternale neef hem dan geblokkeerd heeft (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 20). Gezien verzoeker klaarblijkelijk op het ogenblik van het persoonlijk onderhoud bij het CGVS nog niet weet of zijn vader al dan

niet gestorven is nadat hij werd neergeschoten en hij bij de aanvullende nota van 11 januari 2024 een foto van zijn 'overleden vader' voegt, kan hieruit besloten worden dat verzoeker na het persoonlijk onderhoud op het CGVS wel in de mogelijkheid is geweest om opnieuw contact op te nemen met familie of kennissen in Afghanistan. Uit het bij de aanvullende nota van 11 januari 2024 gevoegde 'medische dossier' blijkt voorts dat verzoeker op 25 augustus 2023 bij dr. L.V. vertelt over zijn moeder, dat hij bezorgd is omdat zijn moeder weet dat het niet goed gaat met hem en dat zij geweend heeft aan de telefoon. Ook hieruit blijkt eerder dat er na het persoonlijk onderhoud bij het CGVS nog contact was met zijn moeder. Aldus liggen er geen elementen voor waaruit zou kunnen blijken dat verzoeker stigmatisering door zijn familie zou moeten vrezen. Bovendien, en nog daargelaten de vraag of kan blijken dat verzoeker bij terugkeer naar en een verblijf in Afghanistan nog steeds dezelfde mentale problemen zou ondervinden, daar deze klaarblijkelijk – toch minstens gedeeltelijk – te wijten zijn aan een ongerustheid over het lot van zijn vader en zijn familie en aan zijn sociaal isolement alhier, verduidelijkt verzoeker ook niet, op basis van welke elementen het voor de omgeving en de taliban duidelijk zou zijn dat verzoeker psychologische en mentale problemen heeft.

Er wordt voorts niet betwist dat Afghansen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kan echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens uit de aanwezige informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, maakt verzoeker niet aannemelijk dat er concrete elementen of aanwijzingen zijn waaruit blijkt dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie of zijn lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die kan worden gelijkgesteld met vervolging.

De bij het verzoekschrift gevoegde mailcorrespondentie met T. Ruttig over de positie van de taliban ten aanzien van terugkeerders uit westerse landen laat geen andere beoordeling toe. T. Ruttig verwijst naar zijn moeilijkheden om informatie over terugkeerders te bekomen, het onvoorspelbare karakter van de taliban en de reële mogelijkheid om problemen te ondervinden bij een checkpoint of de luchthaven, doch deze elementen liggen in lijn met de reeds gehanteerde landeninformatie, op grond waarvan werd vastgesteld dat de perceptie en potentiële behandeling van zij die Afghanistan hebben verlaten onduidelijk zijn en dat de beschermingsverzoeken daarom met de nodige voorzichtigheid dienen te worden benaderd. Verder benadrukt T. Ruttig ook het belang van de individuele omstandigheden. Dit ligt bijgevolg in lijn met de door het CGVS en de Raad gehanteerde werkwijze, waarbij een beoordeling wordt gemaakt van de individuele en concrete omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, die vervolgens afgewogen worden in het licht van de algemene landeninformatie.

Gelet op het voorgaande maakt verzoeker bijgevolg niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan beschouwd zal worden als een ongelovige of als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden.

4.7.2.4. Gelet op verzoekers individuele omstandigheden kan *in casu* niet aangenomen worden dat hij dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en/of (een toegeschreven) verwestering.

4.7.3. Betreffende de socio-economische en humanitaire situatie

4.7.3.1. Artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip "ernstige schade" in dit artikel heeft betrekking "*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*", met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C- 465/07, Elgafaji, pt. 28, 32). Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, §1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

Verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C- 542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor. Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de *Country Guidance: Afghanistan* van EUAA van januari 2023 (p. 111: "*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*").

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, §1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend worden veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan worden veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

4.7.3.2. Verzoeker brengt geen elementen aan die tot een andersluidende conclusie kunnen leiden.

In zoverre verzoeker argumenteert dat de economisch-financiële sancties, met hindernissen op vlak van humanitaire hulpverlening, als gevolg van het beleid van de taliban werden opgelegd en het ontwrichtend beleid van de taliban zelf dus overwegend aan de basis ligt van de omvang van de huidige crisis, wijst de Raad erop dat hieruit nog niet volgt dat artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De sancties en economische acties worden immers opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen en zijn gericht tegen het talibanregime en individuele talibanleden. De sancties en economische acties viseren op zich Afghanistan noch de Afghaanse bevolking. Dit neemt niet weg dat de Afghaanse bevolking eveneens wordt getroffen door deze sancties en economische maatregelen die via een domino-effect een ernstige impact hebben op hun leefomstandigheden en socio-economische situatie. Er is echter in hoofde van de buitenlandse regeringen en de internationale instellingen geen sprake van een opzettelijk handelen of nalaten dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan tegen verzoeker. De vrees dat humanitaire en financiële hulp in de zakken van regeringsfunctionarissen van de taliban zal verdwijnen, leidt niet tot een andere conclusie. De Raad wijst er overigens op dat er ook voor de machtsovername door de taliban in Afghanistan reeds sprake was van misbruik, fraude en corruptie in het kader van buitenlandse fondsen. Voorts is de Raad van mening dat de redenen waarom internationale sancties en economische maatregelen worden getroffen tegen de taliban een onvoldoende aanknopingspunt vormen om te kunnen stellen dat het risico om bij terugkeer terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting voortvloeit uit een opzettelijk handelen of nalaten vanwege de taliban dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan dat verzoeker *in casu* persoonlijk wordt geviséerd. De Raad herinnert eraan dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt.

4.7.3.3. Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviséerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Hierbij wordt nog volledigheidshalve aangestipt dat verzoeker niet aantoont dat hij bij terugkeer niet meer kan rekenen op enig familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan. Hij verklaarde dat zijn familie – vader, moeder, zussen en broer – omwille van de problemen twee maanden voor het persoonlijk onderhoud verhuisd is naar het huis van zijn maternale oom in Shabak, Hesarak, dat aldaar ook nog twee andere maternale ooms wonen (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 7 en p. 9). Eveneens heeft hij verklaard dat zijn laatste contact twee maanden geleden was en hij sindsdien geen contact meer heeft met zijn familie, dat hij nog contact had met zijn vader en na diens dood nog met zijn maternale neef maar dat die hem in tussentijd geblokkeerd heeft (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 7). Daarnaast blijkt dat hoewel verzoeker verklaart dat hij, behoudens met zijn vader en zijn maternale neef, met niemand anders contact heeft (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 7), hij eveneens verklaart dat, na het neerschieten van zijn vader, zijn moeder niet duidelijk heeft gezegd of hij dood is of nog leeft, waaruit blijkt dat hij eveneens nog contact heeft gehad met zijn moeder, alsook verklaart dat als hij via zijn maternale neef hoort ‘van vandaag’ hij zegt dat vader bij hen is, waaruit zou kunnen blijken dat verzoeker tot kort voor het persoonlijk onderhoud op het CGVS nog contact had met zijn maternale neef (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 19). Gevraagd wanneer hij dan laatst contact had met zijn moeder, verklaart verzoeker dat hij een maand geleden nog contact had maar dat zijn maternale neef hem dan geblokkeerd heeft (persoonlijk onderhoud CGVS, p. 20). Gezien verzoeker klaarblijkelijk op het ogenblik van het persoonlijk onderhoud bij het CGVS nog niet weet of zijn vader al dan niet gestorven is nadat hij werd neergeschoten en hij bij de aanvullende nota van 11 januari 2024 een foto van zijn ‘overleden vader’ voegt, kan hieruit besloten worden dat verzoeker na het persoonlijk onderhoud op het CGVS wel in de mogelijkheid is geweest om opnieuw contact op te nemen met familie of kennissen in Afghanistan. Uit het bij de aanvullende nota van 11 januari 2024 gevoegde ‘medische dossier’ blijkt voorts dat verzoeker op 25 augustus 2023 bij dr. L.V. vertelt over zijn moeder, dat hij bezorgd is omdat zijn moeder weet dat het niet goed gaat met hem en dat zij geweend heeft aan de telefoon. Ook hieruit blijkt eerder dat er na het persoonlijk onderhoud bij het CGVS nog contact was met zijn moeder.

4.7.3.4. Verder kan de Raad verzoekers betoog niet bijtreden dat het arrest “*M’bodj*” handelt over een essentieel verschillende situatie dan de huidige situatie in Afghanistan. Het ontbreken van adequate

gezondheidszorg in het land van herkomst betreft een aspect van de socio-economische situatie in een land van herkomst, waardoor de Raad meent dat de redenering in het arrest “*M’bodj*” in *casu* naar analogie kan worden toegepast. De Raad wijst naar wat daarover hierboven werd uiteengezet en herhaalt dat ook in de *Country Guidance: Afghanistan* van EUAA van januari 2023 wordt gesteld dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor (EUAA, *Country Guidance: Afghanistan*, januari 2023, p. 111).

Waar verzoeker nog wijst op de rechtspraak in het arrest “*Sufi en Elmi*” van het EHRM, wijst de Raad erop dat, in tegenstelling tot de situatie in Somalië ten tijde van het arrest “*Sufi en Elmi*”, er heden in Afghanistan wel degelijk een *de facto*-regering aanwezig is, met *de facto*-ministers en *de facto*-functionarissen (EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 36-43). Dat deze regering wordt geleid door de taliban doet daar geen afbreuk aan. Ook het gegeven dat de taliban de sharia hebben ingevoerd en geïmplementeerd in Afghanistan, net zoals al-Shabaab in Somalië, maakt niet dat de situatie vergelijkbaar is met deze in “*Sufi en Elmi*”. Overigens is Afghanistan niet het enige land dat stelt dat de sharia wordt ingevoerd. Het grootste verschil is dat de huidige humanitaire crisis in Afghanistan niet het gevolg is van willekeurige oorlogsmethoden of andere geweldshandelingen, zoals dat in het arrest “*Sufi en Elmi*” wel het geval was. Ten slotte merkt de Raad op dat in het arrest “*Sufi en Elmi*” nergens wordt verwezen naar enige internationale sanctie of de gevolgen ervan. Een ander groot verschil met de situatie die in het arrest “*Sufi en Elmi*” werd besproken, is dat al-Shabaab internationale hulporganisaties toegang weigerde tot de Somalische gebieden onder zijn controle. Er is in de beschikbare landeninformatie evenwel geen enkele ernstige aanwijzing die erop duidt dat de taliban heden IGO’s of NGO’s op systematische wijze de toegang tot Afghanistan weigeren. Humanitaire bijstand is, hetzij beperkt, blijven doorlopen, ook na de machtsovername, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot een hongercatastrofe. Bovendien hebben de taliban zelf een oproep om internationale hulp gelanceerd.

4.7.3.5. Bij gebrek aan een actor in de zin van artikel 48/5, §1, van de Vreemdelingenwet en een element van opzettelijkheid, blijkt dat *in casu* geen toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet en dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan dan ook geen aanleiding geeft tot het toekennen van internationale bescherming. Verzoekers betoog doet hierover niet anders denken.

Waar verzoeker meent dat verweerder op onwettelijke wijze voorwaarden toevoegt aan de definitie van de subsidiaire bescherming conform artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet, kan hij niet gevolgd worden.

Betreffende zijn betoog dat geen enkele wettelijke bepaling, noch bindende rechtspraak van het Hof van Justitie vereist dat een aanwijsbare actor als enige of overwegend verantwoordelijk moet zijn voor de vastgestelde schending van artikel 3 van het EVRM, dat in geval een dergelijke schending voortkomt uit een samenspel van het handelen en nalaten van verschillende actoren ze evengoed aan de voorwaarden van artikel 48/4, §2, b) voldoen, dat blijkt dat de verantwoordelijkheid voor de algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet louter op de taliban kan worden afgeschoven, maar een duidelijk gedeelde verantwoordelijkheid betreft met andere actoren waaronder de internationale gemeenschap, specifieke buitenlandse regeringen en inter- en supranationale organisaties, dat dit volstaat om aan de ‘actor’-vereiste te voldoen, alsook dat verweerder zich op ontoelaatbare wijze beroept op een rapport van EUAA van april 2022 ter ondersteuning van de bewering dat het gedrag van een actor die tot de onmenselijke behandeling leidt, opzettelijk moet zijn om onder de toepassingsvoorwaarden van artikel 48/4, §2, b) te vallen, dat het EUAA geen dergelijke bindende interpretaties aan EU-richtlijnen of nationale wetgeving kan geven, wijst de Raad op de uiteenzetting in punt 4.7.3.1. en herhaalt uitdrukkelijk dat artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b) van de richtlijn 2011/95/EU, dat in beginsel overeenstemt met artikel 3 van het EVRM en geïnterpreteerd wordt in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM, dat het Hof van Justitie genuanceerd heeft dat artikel 15, b) van de richtlijn 2011/95/EU niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM, dat voor de uitlegging van artikel 15, b) van de richtlijn 2011/95/EU, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening moet worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling, dat uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van het Hof van Justitie duidelijk blijkt dat de ‘ernstige schade’ moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, §1 van de Vreemdelingenwet, dat na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, niet kan blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021, dat uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet kan worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend worden veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan worden veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor.

4.7.3.. Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

4.7.4. Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Hij maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend. Het betoog van verzoeker en de door hem aangebrachte landeninformatie kan niet anders doen besluiten.

4.7.5. Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

4.8. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet

4.8.1. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c) van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

4.8.2. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en '*Islamic State Khorasan Province*' (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de '*National Resistance Front*' (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard.

De belangrijkste werkterreinen van de NRF en andere verzetsgroepen bevonden zich oorspronkelijk in het noordoosten, voornamelijk in de provincie Panjshir en aangrenzende gebieden. In 2022 breidden ze hun activiteiten verder naar het noorden uit, met name naar de provincies Takhar en Badakhshan.

NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvoien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van '*Improvised Explosive Devices*' (IED's). Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige '*Afghan National Defense and Security Forces*' (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt

doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers. De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen.

Wat betreft 2023 wordt er voor de eerste helft van dat jaar gewag gemaakt van een daling in de activiteiten van verzetsgroepen waarbij NRF wordt omschreven als 'verzwakt' na taliban-acties tegen deze groep (EUAA, *Afghanistan: Country Focus*, december 2023, p. 31).

Ook het aantal ISKP-aanvallen nam aanzienlijk af in de referentieperiode juli 2022 tot en met september 2023, en dit na taliban-operaties tegen deze groep. Tevens worden de capaciteiten van ISKP omschreven als 'verminderd' en 'beperkt'. ISKP is hoofdzakelijk nog actief in het oosten alsook in Kabul en enkele noordelijke gebieden. Ze viseren daarbij voornamelijk talibanstrijders, taliban-functionarissen, religieuze leiders en bepaalde etnisch-religieuze minderheden zoals Shia Hazara en Sikhs alsook buitenlandse doelwitten (incl. de Russische en Pakistaanse Ambassade en een Chinees hotel in de stad Kabul) (EUAA, *Afghanistan: Country Focus*, december 2023, p. 32-34).

In de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 vonden er volgens de UCDP-gegevens 825 veiligheidsincidenten, i.e. '*incidents with at least one recorded fatality*', over het hele land plaats waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kabul (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA, *Country Guidance: Afghanistan*, januari 2023, p. 122-123).

ACLED documenteerde 2635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als 'gevechten', 994 als 'geweld tegen burgers', en 477 als 'explosies/geweld op afstand' (EUAA, *Country Guidance: Afghanistan*, januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (EUAA, *COI Query Afghanistan*, november 2022, p. 10).

Wat betreft de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde de UCDP 781 incidenten waarbij de meeste incidenten plaatsvonden in de provincie Kabul, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Baghlan en Nangarhar op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA, *Afghanistan: Country Focus*, december 2023, p. 30).

UCDP rapporteert in deze periode 619 burgerdoden als gevolg van 302 incidenten (EUAA, *Afghanistan: Country Focus*, december 2023, p. 36).

In de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde ACLED 1 618 veiligheidsincidenten waarvan de meesten vielen in de provincie Kabul, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Badakhshan en Baghlan op respectievelijk de vierde en vijfde plaats (EUAA, *Afghanistan: Country Focus*, december 2023, p. 29-30).

In Kabul werden door UCDP 108 incidenten gedocumenteerd met 165 burgerdoden (EUAA, *Afghanistan: Country Focus*, december 2023, p. 34).

ACLED registreerde in totaal 189 doden als gevolg van explosies/afstandsgelateerd geweld in de provincie Kabul, in tegenstelling tot het totale aantal van 537 doden in heel Afghanistan als gevolg van explosies/afstandsgelateerd geweld. Bij het opnemen van 'gevechten' en 'geweld tegen burgers' wijzen ACLED-gegevens op 336 doden in de provincie Kabul. De 41 geregistreerde gevechten in de provincie hadden voornamelijk betrekking op confrontaties tussen de taliban en ISKP, en de taliban en NRF en AFF.

UNAMA registreerde in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3 774 burgerslachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 62, en UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023). Hiervan viel meer dan drie vierde (2 814 slachtoffers) te betreuren bij IED's-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. '*Explosive remnants of war*' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van '*targeted killings*'. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflict gerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal '*armed clashes*', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft

van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA, *Country Guidance: Afghanistan*, januari 2023, p. 124).

Ontheemding wegens conflictgerelateerd geweld is afgenomen en vindt zijn oorzaak momenteel eerder in de moeilijke economische situatie en natuurrampen. UNHCR documenteerde 274 012 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun regio's van herkomst en IOM maakt gewag van 1 525 577 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun herkomstregio's (EUAA, *Afghanistan Country Focus*, december 2023, p. 41).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance: Afghanistan* van de EUAA van januari 2023, waarnaar verzoeker ook verwijst in zijn verzoekschrift, en is gelet op de informatie opgenomen in de *Afghanistan Country Focus* van de EUAA van december 2023 nog steeds actueel.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Nangarhar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance: Afghanistan* van de EUAA van januari 2023 en is gelet op de informatie opgenomen in de *Afghanistan Country Focus* van december 2023 nog steeds actueel.

4.8.3. Verzoeker brengt *in casu* geen informatie bij die een ander licht kan werpen op voorgaande analyse die gebaseerd is op de beschikbare actuele landeninformatie.

De Raad herhaalt dat hij er zich ervan bewust is dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in Afghanistan en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen, maar dat hij oordeelt dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren. Het betoog van verzoeker doet hierover niet anders denken.

Waar de verzoekende partij verwijst naar een arrest van het Franse Cour Nationale du Droit d'Asile (CNDA) van 14 februari 2023, duidt de Raad erop dat, nog daargelaten dit arrest niet bindend is voor de Belgische asielinstanties, in dit arrest geoordeeld wordt dat hoewel er in de provincie Nangarhar sprake is van een situatie van willekeurig geweld, dit willekeurig geweld evenwel geen hoog niveau bereikt en een aanzienlijk deel van de burgerslachtoffers van het geweld in deze provincie het gevolg is van gerichte aanvallen, en dat in deze context derhalve een hoog niveau van individuele elementen vereist is om een nood aan subsidiaire bescherming aan te tonen. Zulks wordt eveneens gesteld in de EUAA *Country Guidance* van januari 2023 (zie p. 124-125), waarnaar overigens verwezen wordt in dit arrest. Vervolgens werd door het CNDA vastgesteld dat er in hoofde van de betrokkene, afkomstig van de provincie Nangarhar, geen dergelijke individuele elementen voorhanden waren waaruit een verhoogd risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld kon blijken en dat derhalve geen nood aan subsidiaire bescherming aangetoond werd.

In casu worden evenmin concrete elementen aangetoond die erop wijzen dat er in hoofde van verzoeker persoonlijke omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

De Raad merkt op dat verzoeker door de loutere verwijzing naar algemene informatie geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen.

Waar hij wijst op zijn problematische psychologische toestand en meent dat dit een doorslaggevend element is om mee in rekening te nemen, laat hij vooreerst na om te verduidelijken waarom hij persoonlijk omwille van zijn problematische psychologische toestand een groter risico zou lopen op ernstige schade omwille van het

geweld in zijn regio van afkomst. Voorts merkt de Raad op dat verzoeker, zoals blijkt uit wat voorafgaat, kan terugvallen op een familiaal netwerk bij een terugkeer alsook dat hij niet aannemelijk maakt dat hij omwille van zijn problematiek zal gevisieerd worden door zijn familie of omgeving.

4.8.4. Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

4.9. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.10. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de adjunct-commissaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen.

De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

4.11. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS uitvoerig werd gehoord. De Raad herhaalt dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud de mogelijkheid kreeg zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, hij kon nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hij heeft zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de adjunct-commissaris zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst en op alle dienstige stukken.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

4.12. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, §1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig juni tweeduizend vierentwintig door:

N. VERMANDER, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER